Ovaj je tekst namijenjen isključivo dokumentiranju i nema pravni učinak. Institucije Unije nisu odgovorne za njegov sadržaj. Vjerodostojne inačice relevantnih akata, uključujući njihove preambule, one su koje su objavljene u Službenom listu Europske unije i dostupne u EUR-Lexu. Tim službenim tekstovima može se izravno pristupiti putem poveznica sadržanih u ovom dokumentu.

►**B** **UREDBA (EU) 2015/848 EUROPSKOG PARLAMENTA I VIJEĆA**

od 20. svibnja 2015.

o postupku u slučaju nesolventnosti

(preinaka)

(SL L 141, 5.6.2015., str. 19.)

Koju je ispravio:

►**C1** Ispravak, SL L 349, 21.12.2016, str. 9 (2015/848)

▼B

UREDBA (EU) 2015/848 EUROPSKOG PARLAMENTA I VIJEĆA

od 20. svibnja 2015.

o postupku u slučaju nesolventnosti

(preinaka)

POGLAVLJE I.

OPĆE ODREDBE

Članak 1.

Područje primjene

1. Ova Uredba primjenjuje se na javne skupne postupke, uključujući privremene postupke koji se temelje na zakonima povezanima s nesolventnošću te u kojima, u svrhu spašavanja, prilagodbe duga, reorganizacije ili likvidacije:

(a) dužniku je potpuno ili djelomično oduzeta imovina te je imenovan upravitelj u slučaju nesolventnosti;

(b) imovina i poslovi dužnika podliježu nadzoru ili praćenju suda; ili

(c) privremeni zastoj s pojedinim ovršnim postupkom koji je odobrio sud ili je do njega došlo po sili zakona kako bi se omogućili pregovori između dužnika i njegovih vjerovnika, pod uvjetom da se u postupcima u kojima je odobren zastoj predviđaju odgovarajuće mjere za zaštitu vjerovnikâ te, ako nije postignut dogovor, da prethode jednom od postupaka iz točke (a) ili (b).

Ako postupci iz ovog stavka mogu započeti u situacijama u kojima postoji samo vjerojatnost nesolventnosti, njihova je svrha da se izbjegne nesolventnost dužnika ili prekid poslovne djelatnosti dužnika.

Postupci iz ovog stavka navedeni su u Prilogu A.

2. Ova se Uredba ne primjenjuje na postupke iz stavka 1. koji se tiču:

(a) osiguravajućih društava;

(b) kreditnih institucija;

(c) investicijskih društava i drugih društava, institucija i poduzetnika u mjeri u kojoj su oni obuhvaćeni izmijenjenom Direktivom 2001/24/EZ; ili

(d) subjekata za zajednička ulaganja.

Članak 2.

Definicije

Za potrebe ove Uredbe:

1. „skupni postupak” znači postupak koji uključuje sve vjerovnike dužnika ili njihov znatan dio, pod uvjetom da u potonjem slučaju postupak ne utječe na tražbine vjerovnika koji u njega nisu uključeni;

▼B

2. „subjekti za zajednička ulaganja” znači subjekti za zajednička ulaganja u prenosive vrijednosne papire (UCITS) kako su definirani Direktivom 2009/65/EZ Europskog parlamenta i Vijeća ([1]) i alternativni investicijski fondovi (AIF) kako su definirani Direktivom 2011/61/EU Europskog parlamenta i Vijeća ([2]);

3. „dužnik sa zadržanim ovlastima” znači dužnik u odnosu na kojeg je otvoren postupak u slučaju nesolventnosti koji ne mora nužno uključivati imenovanje upravitelja u slučaju nesolventnosti ili potpuni prijenos prava i obveza na upravitelja u slučaju nesolventnosti kako bi upravljao imovinom dužnika i gdje, dakle, dužnik zadržava u cijelosti ili barem djelomice kontrolu nad svojom imovinom i poslovima;

4. „postupak u slučaju nesolventnosti” znači postupci navedeni u Prilogu A;

5. „upravitelj u slučaju nesolventnosti” znači svaka osoba ili tijelo čija je funkcija, uključujući i na privremenoj osnovi:

   i. provjeriti i prihvatiti tražbine podnesene u postupku u slučaju nesolventnosti;

   ii. predstavljati skupni interes vjerovnika;

   iii. upravljati, u cijelosti ili djelomično, imovinom koja je oduzeta dužniku;

   iv. likvidirati imovinu iz točke iii.; ili

   v. nadgledati upravljanje poslovima dužnika.

   Te osobe i tijela iz prvog podstavka navedeni su u Prilogu B;

6. „sud” znači:

   i. u članku 1. stavku 1. točkama (b) i (c), članku 4. stavku 2., člancima 5. i 6., članku 21. stavku 3., članku 24. stavku 2. točki (j), članku 36., članku 39. i u člancima od 61. do 77. sudbeno tijelo države članica;

   ii. u svim drugim člancima znači sudsko ili bilo koje drugo nadležno tijelo države članice ovlašteno za pokretanje postupka u slučaju nesolventnosti, potvrđivanje pokretanja ili donošenje odluka tijekom takvog postupka;

([1]) Direktiva 2009/65/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 13. srpnja 2009. o usklađivanju zakona i drugih propisa u odnosu na subjekte za zajednička ulaganja u prenosive vrijednosne papire (UCITS) (SL L 302, 17.11.2009., str. 32.).

([2]) Direktiva 2011/61/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2011. o upraviteljima alternativnih investicijskih fondova i o izmjeni direktiva 2003/41/EZ i 2009/65/EZ te uredbi (EZ) br. 1060/2009 i (EU) br. 1095/2010 (SL L 174, 1.7.2011., str. 1.).

▼B

7. „sudska odluka o pokretanju postupka u slučaju nesolventnosti” uključuje:

   i. odluku bilo kojeg suda o pokretanju postupka u slučaju nesolventnosti ili potvrđivanju pokretanja takvog postupka; i

   ii. odluku suda da imenuje upravitelja u slučaju nesolventnosti;

8. „vrijeme pokretanja postupka” znači vrijeme kada sudska odluka o pokretanju postupka u slučaju nesolventnosti počinje proizvoditi učinke, bez obzira na to je li odluka konačna ili ne;

9. „država članica u kojoj se nalazi imovina” znači u slučaju:

   i. dionica koje glase na ime u društvima osim onih iz podtočke ii., država članica na čijem državnom području se nalazi statutarno sjedište društva koje je izdalo dionice;

   ii. financijskih instrumenata, za koje se vlasništvo dokazuje upisom u registru ili na računu koji vodi posrednik ili se vodi u ime posrednika („nematerijalizirani vrijednosni papiri”), država članica u kojoj se vodi registar ili račun na kojem se bilježe upisi;

   iii. gotovine na računima kod kreditne institucije, država članica naznačena u IBAN broju računa ili, u slučaju gotovine na računima kod kreditne institucije koja nema IBAN, država članica u kojoj kreditna institucija u kojoj se vodi račun ima svoju središnju upravu ili, ako je račun otvoren u podružnici, agenciji ili drugom poslovnom nastanu, država članica u kojoj se nalazi podružnica, agencija ili drugi poslovni nastan;

   iv. imovine ili prava za koje je vlasništvo ili drugo pravo upisano u javni registar, osim onih iz podtočke i., država članica pod čijom se nadležnošću vodi takav registar;

   v. europskih patenata, država članica za koju je odobren europski patent;

   vi. autorskih i srodnih prava, država članica na čijem državnom području vlasnik navedenih prava ima uobičajeno boravište ili statutarno sjedište;

   vii. materijalne imovine, osim one iz podtočaka od i. do iv., država članica na čijem se državnom području nalazi imovina;

   viii. tražbina prema trećim stranama, osim onih koje se odnose na imovinu iz podtočke iii., država članica na čijem je državnom području središte glavnih interesa treće strane koja mora namiriti tražbine, kako je utvrđeno u skladu s člankom 3. stavkom 1.;

▼B

10. „poslovni nastan” znači svako mjesto poslovanja gdje dužnik obavlja ili je obavljao u razdoblju od tri mjeseca prije prijedloga za otvaranjem glavnog postupka u slučaju nesolventnosti stalnu gospodarsku aktivnost koja uključuje ljudske resurse i imovinu;

11. „lokalni vjerovnik” znači vjerovnik čije tražbine prema dužniku proizlaze iz poslovanja poslovne jedinice koja je smještena u državi članici koja nije država članica u kojoj se nalazi središte glavnih interesa dužnika ili su s tom operacijom povezane;

12. „strani vjerovnik” znači vjerovnik koji ima stalno boravište, domicil ili statutarno sjedište u državi članici koja nije država u kojoj je pokrenut postupak, uključujući porezna tijela i tijela socijalne skrbi država članica;

13. „skupina trgovačkih društava” znači matično društvo i sva društva kćeri;

14. „matično društvo” znači društvo koje kontrolira, bilo izravno ili neizravno, jedno ili više društava kćeri. Društvo koje priprema konsolidirana financijska izvješća – u skladu s Direktivom 2013/34/EU Europskog parlamenta i Vijeća ([1]) – smatra se matičnim društvom.

Članak 3.

Međunarodna nadležnost

1. Sudovi države članice na čijem se državnom području nalazi središte dužnikovih glavnih interesa nadležni su za pokretanje postupka u slučaju nesolventnosti („glavni postupak u slučaju nesolventnosti”). Središte glavnih interesa jest mjesto gdje dužnik obavlja redovito poslovanje te koje može biti provjereno od trećih strana.

U slučaju trgovačkog društva ili pravne osobe, a u nedostatku dokaza o suprotnom, pretpostavlja se da je mjesto njegova statutarnog sjedišta ujedno i središte glavnih interesa. Ta se presumpcija primjenjuje samo ako statutarno sjedište nije premješteno u drugu državu članicu u razdoblju od tri mjeseca prije prijedloga za pokretanje postupka u slučaju nesolventnosti.

Ako pojedinac izvršava neovisnu poslovnu ili profesionalnu aktivnost, presumira se da je središte glavnih interesa glavno mjesto poslovanja tog pojedinca ako se ne dokaže suprotno. Ta se presumpcija primjenjuje samo ako glavno mjesto poslovanja pojedinca nije premješteno u drugu državu članicu u razdoblju od tri mjeseca prije prijedloga za pokretanje postupka u slučaju nesolventnosti.

([1]) Direktiva 2013/34/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o godišnjim financijskim izvještajima, konsolidiranim financijskim izvještajima i vezanim izvješćima za određene vrste poduzeća, o izmjeni Direktive 2006/43/EZ Europskog parlamenta i Vijeća i o stavljanju izvan snage direktiva Vijeća 78/660/EEZ i 83/349/EEZ (SL L 182, 29.6.2013., str. 19.).

▼B

U slučaju svakog drugog pojedinca presumira se, ako se ne dokaže suprotno, da je središte glavnih interesa mjesto uobičajenog boravišta pojedinca. Ta se presumpcija primjenjuje samo ako uobičajeno boravište nije premješteno u drugu državu članicu u razdoblju od šest mjeseci prije prijedloga za pokretanje postupka u slučaju nesolventnosti.

2. Kada se središte dužnikova glavnih interesa nalazi unutar državnog područja jedne države članice, sudovi druge države članice nadležni su za pokretanje postupka u slučaju nesolventnosti protiv tog dužnika samo ako on ima poslovni nastan na državnom području te druge države članice. Učinci tih postupaka su ograničeni na imovinu dužnika koja se nalazi na državnom području potonje države članice.

3. Kada su postupci u slučaju nesolventnosti pokrenuti u skladu sa stavkom 1., svi postupci pokrenuti naknadno u skladu sa stavkom 2. jesu sekundarni postupci u slučaju nesolventnosti.

4. Teritorijalni postupci u slučaju nesolventnosti navedeni u stavku 2. mogu se pokrenuti prije pokretanja glavnog postupka u slučaju nesolventnosti, u skladu sa stavkom 1. samo ako:

(a) postupak u slučaju nesolventnosti prema stavku 1. ne može se pokrenuti zbog uvjeta propisanih pravom države članice na čijem se državnom području nalazi dužnikovo središte glavnih interesa; ili

(b) pokretanje teritorijalnog postupka u slučaju nesolventnosti predloži:

i. vjerovnik čija tražbina proizlazi ili je u vezi s poslovanjem poslovne jedinice koja se nalazi na državnom području države članice u kojoj je predloženo pokretanje teritorijalnog postupka u slučaju nesolventnosti; ili

ii. tijelo javne vlasti koje, prema pravu države članice na čijem se državnom području nalazi poslovni nastan, ima pravo predložiti pokretanje postupka u slučaju nesolventnosti.

Ako su pokrenuti glavni postupci u slučaju nesolventnosti, teritorijalni postupci u slučaju nesolventnosti postaju sekundarni postupci u slučaju nesolventnosti.

Članak 4.

Provjera nadležnosti

1. Sud koji je zaprimio prijedlog za pokretanje postupka u slučaju nesolventnosti po službenoj dužnosti ispituje ima li nadležnost prema članku 3. Sudska odluka o pokretanju postupka u slučaju nesolventnosti utvrđuje osnovu na kojoj se temelji nadležnost suda i, posebno, temelji li se nadležnost na članku 3. stavku 1. ili 2.

▼B

2. Neovisno o stavku 1., ako se postupak u slučaju nesolventnosti pokreće u skladu s nacionalnim pravom bez sudske odluke, države članice mogu upravitelju u slučaju nesolventnosti imenovanom u takvom postupku povjeriti ispitivanje ima li država članica u kojoj je u tijeku odlučivanje o prijedlogu za pokretanje postupka nadležnost u skladu s člankom 3. Kada je to slučaj, upravitelj u slučaju nesolventnosti utvrđuje u odluci o pokretanju postupka osnovu na kojoj se temelji nadležnost i, posebno, temelji li se nadležnost na članku 3. stavku 1. ili 2.

Članak 5.

Sudsko preispitivanje odluke o pokretanju glavnog postupka u slučaju nesolventnosti

1. Dužnik ili vjerovnik mogu na sudu osporavati odluku o pokretanju glavnog postupka u slučaju nesolventnosti na temelju međunarodne nadležnosti.

2. Ako je to predviđeno nacionalnim pravom, odluku o pokretanju glavnog postupka u slučaju nesolventnosti mogu osporavati i stranke koje nisu navedene u stavku 1. ili se ta odluka može osporavati na temelju razloga koji se ne odnose na nepostojanje međunarodne nadležnosti.

Članak 6.

Nadležnost za parnice koje izravno proizlaze iz postupka u slučaju nesolventnosti i koje su s njim tijesno povezane

1. Sudovi države članice na čijem državnom području je pokrenut postupak u slučaju nesolventnosti u skladu s člankom 3. nadležni su za svaku parnicu koja izravno proizlazi iz postupka u slučaju nesolventnosti i koja je s njim tijesno povezana, poput tužbi radi pobijanja dužnikovih radnji.

2. Ako je parnica iz stavka 1. povezana s parnicom protiv istog tuženika u građanskim i trgovačkim stvarima, upravitelj u slučaju nesolventnosti može obje parnice dovesti pred sudove države članice na čijem državnom području optuženik ima domicil ili, ako je parnica pokrenuta protiv više optuženika, pred sudovima države članice na čijem državnom području bilo koji od njih ima domicil, pod uvjetom da su ti sudovi nadležni na temelju Uredbe (EU) br. 1215/2012.

Prvi se podstavak primjenjuje na dužnika sa zadržanim ovlastima, pod uvjetom da nacionalno pravo dužniku sa zadržanim ovlastima omogućuje pokretanje parnica u ime nesolvencijske mase.

3. Za potrebe stavka 2. smatra se da su parnice povezane ako su međusobno tako blisko povezane da se zajedničko postupanje i odlučivanje o njima čini opravdanim kako bi se izbjegla opasnost proturječnih odluka u odvojenim postupcima.

▼B

Članak 7.

Mjerodavno pravo

1. Ako ova Uredba ne propisuje drugačije, mjerodavno pravo za postupke u slučaju nesolventnosti i njihove učinke jest pravo države članice na čijem su državnom području takvi postupci pokrenuti, („država u kojoj je pokrenut postupak”).

2. Pravom države u kojoj je pokrenut postupak utvrđuju se uvjeti za pokretanje takvih postupaka, njihovo vođenje i njihovo okončanje. Posebno se utvrđuje sljedeće:

(a) dužnike protiv kojih se dozvoljava postupak u slučaju nesolventnosti s obzirom na njihovu sposobnost;

(b) imovinu koja čini dio nesolvencijske mase i postupanje s imovinom koju dužnik pribavi ili koja je na njega prenesena nakon pokretanja postupka u slučaju nesolventnosti;

(c) ovlasti dužnika i upravitelja u slučaju nesolventnosti;

(d) pretpostavke za kompenzaciju;

(e) učinke postupka u slučaju nesolventnosti po važeće ugovore gdje je dužnik jedna od ugovornih stranaka;

(f) učinke postupka u slučaju nesolventnosti na postupke pokrenute od strane pojedinačnih vjerovnika, s izuzetkom parnica koje su u tijeku;

(g) tražbine koje će se prijaviti u vezi s dužnikovom nesolvencijskom masom i postupanje s tražbinama koje su nastale nakon pokretanja postupka u slučaju nesolventnosti;

(h) pravila koja uređuju prijavljivanje, provjeru i priznavanje tražbina;

(i) pravila koja uređuju raspodjelu sredstava od realizacije imovine, razvrstavanje tražbina i prava vjerovnika koji su dobili djelomičnu naknadu nakon pokretanja postupka u slučaju nesolventnosti na temelju stvarnih prava ili kroz kompenzaciju;

(j) uvjete i učinke okončanja postupka u slučaju nesolventnosti, posebno kod stečajne nagodbe;

(k) prava vjerovnika nakon okončanja postupka u slučaju nesolventnosti;

(l) tko snosi troškove nastale tijekom postupka u slučaju nesolventnosti;

(m) pravila koja se odnose na ništavost, pobojnost i nemogućnost izvršenja pravnih radnji štetnih za vjerovnike.

▼B

Članak 8.

Stvarna prava trećih

1. Pokretanje postupka u slučaju nesolventnosti nema učinka na stvarna prava vjerovnika ili trećih u odnosu na materijalnu ili nematerijalnu, pokretnu ili nepokretnu imovinu, ni određenu imovinu ni skupine neodređene imovine kao cjeline koja se mijenja s vremena na vrijeme, koja pripada dužniku, a nalazi se na državnom području druge države članice u vrijeme pokretanja postupka.

2. Prava navedena u stavku 1. posebno se odnose na:

(a) pravo na raspolaganje imovinom ili davanje na raspolaganje te dobivanje naknade od sredstava ili prihoda od te imovine, posebno na temelju založnog prava ili hipoteke;

(b) isključivo pravo na namirenje tražbine, posebno pravo u odnosu na tražbinu osiguranu založnim pravom ili ustupanjem tražbine na temelju jamstva;

(c) pravo zahtijevanja imovine i/ili traženja naknade od strane onoga tko je posjeduje ili koristi suprotno željama ovlaštenika;

(d) stvarno pravo na ovlašteno korištenje imovine.

3. Pravo koje je upisano u javni registar i koje se izvršava prema trećim stranama, na temelju kojega se može steći stvarno pravo u smislu stavka 1., smatra se izjednačenim sa stvarnim pravom.

4. Stavak 1. ne onemogućava ništavost, pobojnost ili nemogućnost izvršenja pravnih radnji iz članka 7. stavka 2. točke (m).

Članak 9.

Kompenzacija

1. Pokretanje postupka u slučaju nesolventnosti ne utječe na pravo vjerovnika da zahtijeva kompenzaciju svojih tražbina s tražbinama dužnika ako je dopuštena po pravu mjerodavnom za tražbinu nesolventnog dužnika.

2. Stavak 1. ne onemogućava ništavost, pobojnost ili nemogućnost izvršenja pravnih radnji iz članka 7. stavka 2. točke (m).

Članak 10.

Pridržaj prava vlasništva

1. Pokretanje postupka u slučaju nesolventnosti protiv kupca neke imovine ne utječe na prava prodavatelja koja se temelje na pridržaju prava vlasništva, ako se u vrijeme pokretanja postupka ta imovina nalazi na državnom području države članice u kojoj nije pokrenut postupak.

▼B

2. Pokretanje postupka u slučaju nesolventnosti protiv prodavatelja imovine, nakon predaje imovine ne predstavlja osnovu za poništenje ili raskid ugovora, te ne sprečava kupca u stjecanju prava vlasništva ako se u vrijeme pokretanja postupka predmet prodaje nalazi na državnom području države članice u kojoj nije pokrenut postupak.

3. Stavci 1. i 2. ne onemogućavaju ništavost, pobojnost ili nemogućnost izvršenja pravnih radnji iz članka 7. stavka 2. točke (m).

Članak 11.

Ugovori koji se odnose na nepokretnu imovinu

1. Učinci postupka u slučaju nesolventnosti na ugovor koji priznaje pravo na stjecanje ili uporabu nepokretne imovine uređuju se isključivo pravom države članice na čijem se državnom području nalazi nepokretna imovina.

2. Sud koji je pokrenuo glavni postupak u slučaju nesolventnosti nadležan je u vezi s odobravanjem raskida ili izmjene ugovora iz ovog članka ako:

(a) pravo države članice koje je mjerodavno za te ugovore zahtijeva da se takav ugovor može raskinuti ili mijenjati samo uz odobrenje suda koji pokreće postupak u slučaju nesolventnosti; i

(b) u toj državi članici nije pokrenut postupak u slučaju nesolventnosti.

Članak 12.

Sustavi plaćanja i financijska tržišta

1. Ne dovodeći u pitanje članak 8., učinci postupka u slučaju nesolventnosti na prava i obveze sudionika sustava plaćanja ili namirenja ili financijskog tržišta uređuju se isključivo pravom države članice koje je mjerodavno za dotični sustav ili tržište.

2. Stavak 1. ne sprečava ništavost, pobojnost ili nemogućnost izvršenja plaćanja ili poslova po pravu koje je mjerodavno za platni sustav ili financijsko tržište.

Članak 13.

Ugovori o radu

1. Učinci postupka u slučaju nesolventnosti na ugovore o radu i radne odnose uređuju se isključivo pravom države članice koje je mjerodavno za ugovor o radu.

▼B

2. Sudovi države članice u kojoj bi se mogao pokrenuti sekundarni postupak u slučaju nesolventnosti zadržavaju nadležnost u vezi s odobravanjem raskida ili izmjene ugovora iz ovog članka čak i ako u toj državi članici nije pokrenut postupak u slučaju nesolventnosti.

Prvi podstavak primjenjuje se i na tijelo koje je nadležno u skladu s nacionalnim pravom za odobravanje raskida ili izmjene ugovora iz ovog članka.

Članak 14.

Učinci na prava koja su predmet upisa

Učinci postupka u slučaju nesolventnosti na prava dužnika na nepokretnu imovinu, brod ili zrakoplov za koje je potreban upis u javni registar uređuju se pravom države članice pod čijim se nadzorom vodi takav registar.

Članak 15.

Europski patenti s jedinstvenim učinkom i žigovi Zajednice

U smislu ove Uredbe, europski patent s jedinstvenim učinkom, žig Zajednice ili svako drugo slično pravo ustanovljeno na temelju prava Unije može biti uključeno samo u postupak iz članka 3. stavka 1.

Članak 16.

Štetne radnje

Članak 7. stavak 2. točka (m) ne primjenjuje se kada osoba koja je imala korist od radnje štetne za vjerovnike dokaže da za radnju je mjerodavno:

(a) pravo države članice različite od one u kojoj je postupak pokrenut; i

(b) pravo te države članice u relevantnom slučaju ne dopušta nikakva sredstva za osporavanje te radnje.

Članak 17.

Zaštita trećih strana

Kada, postupkom zaključenim nakon pokretanja postupka u slučaju nesolventnosti, dužnik za naknadu raspolaže:

(a) nepokretnom imovinom;

(b) brodom ili zrakoplovom koji podliježu upisu u javni registar; ili

▼B

(c) vrijednosnicama čije postojanje zahtijeva upis u registar utvrđen pravom,

valjanost takvog postupka uređuje se pravom države na čijem se državnom području nalazi nepokretna imovina ili pod čijom se ovlašću vodi takav registar.

Članak 18.

Učinci postupka u slučaju nesolventnosti na sudske ili arbitražne postupke u tijeku

Učinci postupka u slučaju nesolventnosti na parnicu u tijeku ili arbitražni postupak u tijeku u vezi s imovinom ili pravom koji su dio dužnikove nesolvencijske mase uređuju se isključivo pravom države članice u kojoj je takav sudski postupak u tijeku ili u kojoj je mjesto arbitraže.

POGLAVLJE II.

PRIZNAVANJE POSTUPKA U SLUČAJU NESOLVENTNOSTI

Članak 19.

Načelo

1. Svaka sudska odluka o pokretanju postupka u slučaju nesolventnosti donesena od strane suda države članice koja ima nadležnost na temelju članka 3. priznat će se u svim ostalim državama članicama od trenutka početka njezina važenja u državi u kojoj je postupak pokrenut.

Pravilo utvrđeno u prvom podstavku također se primjenjuje kada se, zbog svojstva dužnika, ne može pokrenuti postupak u slučaju nesolventnosti protiv dužnika u drugim državama članicama.

2. Priznanje postupka navedeno u članku 3. stavku 1. ne isključuje pokretanje postupaka navedenih u članku 3. stavku 2. od strane suda druge države članice. Potonji su postupci sekundarni postupci u slučaju nesolventnosti u smislu poglavlja III.

Članak 20.

Učinci priznanja

1. Sudska odluka o pokretanju postupka u slučaju nesolventnosti iz članka 3. stavka 1. bez daljnjih formalnosti, proizvodi u svakoj državi članici iste učinke kao i u državi u kojoj je pokrenut postupak, osim ako nije drugačije propisano ovom Uredbom i sve dok u toj drugoj državi članici nije pokrenut ni jedan postupak naveden u članku 3. stavku 2.

2. Učinci postupka navedenog u članku 3. stavku 2. ne smiju biti osporavani u ostalim državama članicama. Svako ograničenje vjerovničkih prava, posebno zastoj postupka ili oslobađanje od obveze, proizvodi učinke u odnosu na imovinu koja se nalazi na državnom području druge države članice samo prema onim vjerovnicima koji su dali svoju suglasnost.

▼B

Članak 21.

Ovlasti upravitelja u slučaju nesolventnosti

1. Upravitelj u slučaju nesolventnosti imenovan od strane suda koji ima nadležnost na temelju članka 3. stavka 1. može se u drugoj državi članici koristiti svim ovlastima koje su mu dodijeljene pravom države u kojoj je pokrenut postupak, dok god ondje nije pokrenut drugi postupak u slučaju nesolventnosti niti je ondje poduzeta bilo koja mjera osiguranja koja bi bila u suprotnosti s time, a slijedom prijedloga za pokretanje postupka u slučaju nesolventnosti u toj državi. U skladu s člancima 8. i 10. upravitelj u slučaju nesolventnosti posebno može premjestiti dužnikovu imovinu s državnog područja države članice u kojoj se nalazi.

2. Upravitelj u slučaju nesolventnosti imenovan od strane suda koji je nadležan na temelju članka 3. stavka 2. može u bilo kojoj drugoj državi članici tražiti putem sudova ili izvan suda da pokretna imovina bude premještena s državnog područja države u kojoj je pokrenut postupak na državno područje te druge države članice nakon što je pokrenut postupak u slučaju nesolventnosti. Upravitelj u slučaju nesolventnosti također može podignuti zahtjev za poništenje koji je u interesu vjerovnika.

3. Koristeći svoje ovlasti, upravitelj u slučaju nesolventnosti postupa u skladu s pravom države članice na čijem državnom području namjerava poduzeti radnju, posebno u vezi s postupcima za realizaciju imovine. Te ovlasti ne smiju obuhvaćati mjere prisile, osim ako ih je naložio sud te države članice, ili pravo odlučivanja o pravnim postupcima ili sporovima.

Članak 22.

Dokaz o imenovanju upravitelja u slučaju nesolventnosti

Imenovanje upravitelja u slučaju nesolventnosti dokazuje se ovjerenom preslikom originalne odluke o njegovu imenovanju ili bilo kojom drugom potvrdom izdanom od strane nadležnog suda.

Može se zahtijevati prijevod na službeni jezik ili jedan od službenih jezika države članice na čijem državnom području on namjerava djelovati. Ne zahtijeva se legalizacija niti druga slična formalnost.

Članak 23.

Povrat i uračunavanje

1. Vjerovnik koji nakon pokretanja postupka navedenog u članku 3. stavku 1. bilo kojim sredstvima, posebno izvršenjem, djelomično ili potpuno namiri svoju tražbinu od imovine koja pripada dužniku, a koja se nalazi na državnom području druge države članice, preuzeto vraća upravitelju u slučaju nesolventnosti, podložno člancima 8. i 10.

2. S ciljem osiguranja jednakog tretmana vjerovnika, vjerovnik koji je u tijeku postupka u slučaju nesolventnosti primio dividendu na temelju svoje tražbine ima udjela u raspodjelama u ostalim postupcima samo tamo gdje su vjerovnici istog razreda ili kategorije, u tim drugim postupcima, dobili jednaku dividendu.

▼B

Članak 24.

Uspostavljanje registara nesolventnosti

1. Države članice uspostavljaju i održavaju na svom državnom području jedan ili više registara u kojima se objavljuju informacije u vezi s postupcima u slučaju nesolventnosti („registri nesolventnosti”). Te se informacije objavljuju što je prije moguće nakon pokretanja takvih postupaka.

2. Informacije iz stavka 1. javno se objavljuju u skladu s uvjetima iz članka 27. te uključuju sljedeće („obvezne informacije”):

(a) datum pokretanja postupka u slučaju nesolventnosti;

(b) sud koji pokreće postupak u slučaju nesolventnosti i referentni broj postupka, ako postoji;

(c) vrstu pokrenutog postupka u slučaju nesolventnosti iz Priloga A i, ako je primjenjivo, sve relevantne podvrste takvog postupka koje su pokrenute u skladu s nacionalnim pravom;

(d) temelji li se nadležnost za pokretanje postupka na članku 3. stavcima 1., 2. ili 4.;

(e) ako je dužnik trgovačko društvo ili pravna osoba, naziv dužnika, matični broj, statutarno sjedište ili, ako nije isto, poštansku adresu;

(f) ako je dužnik pojedinac, bez obzira na to provodi li samostalnu poslovnu ili profesionalnu djelatnost, ime dužnika, matični broj, ako postoji, i poštansku adresu ili, gdje je adresa zaštićena, mjesto i datum rođenja dužnika;

(g) ime, poštansku i elektroničku adresu upravitelja u slučaju nesolventnosti imenovanog u postupku, ako postoji;

(h) rok za prijavu tražbina, ako postoje, ili upućivanje na kriterije za izračun tog roka;

(i) datum zatvaranja glavnog postupka u slučaju nesolventnosti, ako postoji;

(j) sud pred kojim se odluka o pokretanju postupka u slučaju nesolventnosti može osporiti i, gdje je to primjenjivo, rok unutar kojeg se odluka o pokretanju postupka u slučaju nesolventnosti može osporiti u skladu s člankom 5. ili upućivanje na kriterije za izračun tog roka.

3. Stavkom 2. ne sprečava se države članice da u svoje nacionalne registre nesolventnosti uključe dokumente ili dodatne informacije, kao što su diskvalifikacije direktora u vezi s nesolventnošću.

▼B

4. Države članice nisu obvezne uključiti u registre nesolventnosti informacije iz stavka 1. ovog članka u vezi s pojedincima koji ne provode neovisnu poslovnu ili profesionalnu aktivnost, niti takve informacije javno objaviti putem sustava međusobne povezanosti tih registara pod uvjetom da obavijeste poznate strane vjerovnike u skladu s člankom 54. o elementima iz stavka 2. točke (j) ovog članka.

Ako država članica koristi mogućnost iz stavka 4. prvog podstavka, postupci u slučaju nesolventnosti ne utječu na tražbine stranih vjerovnika koji nisu primili informaciju iz prvog podstavka.

5. Objava informacija u registrima u skladu s ovom Uredbom nema nikakvog pravnog učinka osim onog koji je određen nacionalnim pravom i člankom 55. stavkom 6.

Članak 25.

Međusobna povezanost registara nesolventnosti

1. Komisija provedbenim aktima uspostavlja decentralizirani sustav međusobne povezanosti registara nesolventnosti. Taj sustav sadrži registre nesolventnosti i europski portal e-pravosuđe koji služi kao središnja javna elektronička točka pristupa informacijama u sustavu. Sustavom se pruža usluga pretraživanja na svim službenim jezicima institucija Unije kako bi se na raspolaganje stavile obvezne informacije i svi drugi dokumenti i informacije uključeni u registre nesolventnosti koje su države članice odlučile staviti na raspolaganje putem europskog portala e-pravosuđe.

2. Provedbenim aktima u skladu s postupkom iz članka 87. Komisija donosi sljedeće do 26. lipnja 2019.:

(a) tehničku specifikaciju kojom se određuju metode komunikacije i razmjene informacija elektroničkim putem na osnovi postojeće specifikacije sučelja za sustav međusobne povezanosti registara nesolventnosti;

(b) tehničke mjere kojima se osiguravaju minimalni sigurnosni standardi informacijske tehnologije za komunikaciju i distribuciju informacija unutar sustava međusobne povezanosti registara nesolventnosti;

(c) minimalne kriterije za uslugu pretraživanja koju osigurava europski portal e-pravosuđe na temelju informacija utvrđenih u članku 24.;

(d) minimalne kriterije za predstavljanje rezultata takvih pretraživanja na temelju informacija utvrđenih u članku 24.;

▼B

(e) sredstva i tehničke uvjete dostupnosti usluga koje osigurava sustav međusobne povezanosti; i

(f) pojmovnik koji sadrži osnovna objašnjenja nacionalnih postupaka u slučaju nesolventnosti popisanih u Prilogu A.

Članak 26.

Trošak uspostave i međusobnog povezivanja registara nesolventnosti

1. Uspostava, održavanje i budući razvoj sustava međusobne povezanosti registara nesolventnosti financira se iz općeg proračuna Unije.

2. Svaka država članica snosi trošak uspostave i prilagodbe svojih nacionalnih registara nesolventnosti kako bi bili interoperabilni s europskim portalom e-pravosuđe, kao i trošak vođenja, upravljanja i održavanja tih registara. Time se ne dovodi u pitanje mogućnost podnošenja prijava za dobivanje bespovratnih sredstava iz financijskih programa Unije za takve aktivnosti.

Članak 27.

Uvjeti pristupa informacijama putem sustava međusobne povezanosti

1. Države članice osiguravaju da su obvezne informacije iz članka 24. stavka 2. točaka od (a) do (j) besplatno dostupne putem sustava međusobne povezanosti registara nesolventnosti.

2. Ovom se Uredbom ne sprječava države članice da zaračunaju razumnu naknadu za pristup dokumentima ili dodatnim informacijama iz članka 24. stavka 3. putem sustava međusobne povezanosti registara nesolventnosti.

3. Države članice mogu pristup obveznim informacijama o pojedincima koji ne ostvaruju samostalnu poslovnu ili profesionalnu djelatnost te pojedincima koji ostvaruju samostalnu poslovnu ili profesionalnu djelatnosti, kada postupak u slučaju nesolventnosti nije povezan s tom djelatnošću, učiniti podložnim, uz minimalne kriterije iz članka 25. stavka 2. točke (c), dopunskim kriterijima za pretraživanje koji se odnose na dužnika.

4. Države članice mogu zahtijevati da pristup informacijama iz stavka 3. bude uvjetovan podnošenjem zahtjeva nadležnom tijelu. Države članice mogu pristup informacijama uvjetovati provjerom o postojanju opravdanog interesa za pristupanje takvim informacijama. Osoba koja podnosi zahtjev može navedeni zahtjev za informacije podnijeti elektroničkim putem, i to putem standardnog obrasca na

▼B

europskom portalu e-pravosuđe. Ako se zahtijeva potkrepljivanje opravdanog interesa, osobi koja podnosi zahtjev može se omogućiti da navedeni zahtjev potkrijepi elektroničkim preslikama relevantnih dokumenata. Nadležno tijelo šalje odgovor osobi koja podnosi zahtjev u roku od tri radna dana.

Osoba koja podnosi zahtjev nije obvezna osigurati prijevod dokumenata kojima se potkrepljuje njezin zahtjev niti je obvezna sudjelovati u pokrivanju mogućih troškova prijevoda koje snosi nadležno tijelo.

Članak 28.

Objava u drugoj državi članici

1. Upravitelj u slučaju nesolventnosti ili dužnik sa zadržanim ovlastima zahtijevaju da se obavijest o sudskoj odluci o pokretanju postupka u slučaju nesolventnosti i, prema potrebi, odluka kojom se imenuje upravitelja u slučaju nesolventnosti objave u bilo kojoj drugoj državi članici u kojoj dužnik ima poslovni nastan u skladu s postupcima objavljivanja propisanima u toj državi članici. U takvoj se objavi po potrebi navodi imenovani upravitelj u slučaju nesolventnosti te je li primijenjeno pravilo o nadležnosti ono iz članka 3. stavka 1. ili 2.

2. Upravitelj u slučaju nesolventnosti ili dužnik sa zadržanim ovlastima mogu tražiti da se informacije iz stavka 1. objave u svakoj drugoj državi članici u kojoj upravitelj u slučaju nesolventnosti ili dužnik sa zadržanim ovlastima to smatraju potrebnim u skladu s postupcima objave propisanima u toj državi članici.

Članak 29.

Upis u javne registre druge države članice

1. Ako pravo države članice u kojoj se nalazi poslovni nastan dužnika i ako je taj poslovni nastan upisan u javni registar te države članice ili ako pravo države u kojoj se nalazi nepokretna imovina koja pripada dužniku iziskuje da se informacije o pokretanju postupka u slučaju nesolventnosti iz članka 28. upišu u zemljišnim knjigama, registru trgovačkih društava ili bilo kojem drugom javnom registru, upravitelj u slučaju nesolventnosti ili dužnik sa zadržanim ovlastima poduzimaju sve potrebne mjere kako bi se osigurala takva registracija.

2. Upravitelj u slučaju nesolventnosti ili dužnik sa zadržanim ovlastima mogu zatražiti takvu registraciju u bilo kojoj drugoj državi članici, pod uvjetom da pravo države članice u kojoj se vodi registar dopušta takvu registraciju.

Članak 30.

Troškovi

Troškovi objave i upisa propisani člancima 28. i 29. smatraju se troškovima nastalim u postupku.

▼B

Članak 31.

Ispunjavanje obveza prema dužniku

1. Kada se u državi članici ispuni obveza u korist dužnika protiv kojeg se vodi postupak u slučaju nesolventnosti pokrenut u drugoj državi članici, a trebala se ispunjavati u korist upravitelja u slučaju nesolventnosti u tom postupku, smatra se da je osoba koja je ispunila obvezu oslobođena te obveze ako nije imala saznanja o pokretanju postupka.

2. Kada je takva obveza ispunjena prije nego je izvršena objava propisana člankom 28., a u nedostatku dokaza o suprotnom, pretpostavlja se da osoba koja ju je ispunila nije imala saznanja o pokretanju postupka u slučaju nesolventnosti. Ako se obveza ispuni nakon izvršenja objave, a u nedostatku dokaza o suprotnom, pretpostavlja se da je osoba koja ju je ispunila imala saznanja o pokretanju postupka.

Članak 32.

Priznanje i izvršivost drugih odluka

1. Odluke donesene od strane suda čija je sudska odluka u vezi s pokretanjem postupka priznata u skladu s člankom 19., a koja se bavi tijekom i okončanjem postupka u slučaju nesolventnosti, kao i stečajne nagodbe odobrene od strane tog suda, priznaje se bez daljnjih formalnosti. Takve se odluke izvršavaju u skladu s člancima od 39. do 44. i od 47. do 57. Uredbe (EU) br. 1215/2012.

Prvi se podstavak također primjenjuje na odluke koje izravno proizlaze iz postupaka u slučaju nesolventnosti i koje su s njima tijesno povezane, čak i ako ih donosi drugi sud.

Prvi se podstavak također primjenjuje na odluke koje se odnose na mjere osiguranja poduzete po podnošenju prijedloga za pokretanje postupka u slučaju nesolventnosti ili u vezi s njim.

2. Priznavanje i izvršavanje odluka koje nisu one navedene u stavku 1. ovog članka uređuje se Uredbom (EU) br. 1215/2012, pod uvjetom da je ta Uredba primjenjiva.

Članak 33.

Javni poredak

Bilo koja država članica može odbiti priznati postupak u slučaju nesolventnosti pokrenut u drugoj državi članici ili izvršiti odluku donesenu u okviru takvog postupka kada bi učinci takvog priznanja ili izvršenja bili očito u suprotnosti s javnim poretkom te države, a posebno s njenim temeljnim načelima ili ustavnim pravima i slobodama pojedinaca.

▼B

POGLAVLJE III.

SEKUNDARNI POSTUPCI U SLUČAJU NESOLVENTNOSTI

Članak 34.

Pokretanje postupka

Ako je glavni postupak u slučaju nesolventnosti pokrenut od strane suda države članice i priznat u drugoj državi članici, sud te druge države članice koji je nadležan na temelju članka 3. stavka 2. može pokrenuti sekundarni postupak u slučaju nesolventnosti u skladu s odredbama iz ovog poglavlja. Ako je dužnikova nesolventnost bila uvjet glavnog postupka, ona se ponovno ne ispituje u državi članici u kojoj se može pokrenuti sekundarni postupak u slučaju nesolventnosti. Učinci sekundarnih postupaka u slučaju nesolventnosti ograničeni su na imovinu dužnika koja se nalazi unutar državnog područja države članice u kojoj su ti postupci pokrenuti.

Članak 35.

Mjerodavno pravo

Osim ako nije drukčije predviđeno ovom Uredbom, pravo mjerodavno za sekundarne postupke u slučaju nesolventnosti jest pravo države članice na čijem su državnom području pokrenuti sekundarni postupci u slučaju nesolventnosti.

Članak 36.

Pravo na preuzimanje obveze radi izbjegavanja sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti

1. Kako bi se izbjeglo pokretanje sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti, upravitelj u slučaju nesolventnosti iz glavnog postupka u slučaju nesolventnosti može preuzeti jednostranu obvezu („obveza”) u odnosu na imovinu koja se nalazi u državi članici u kojoj bi se sekundarni postupak u slučaju nesolventnosti mogao pokrenuti, da će pri raspodjeli te imovine ili primitaka kao rezultata njezine realizacije postupati u skladu s pravima raspodjele i prvenstva prema nacionalnom pravu kakve bi vjerovnici imali da je sekundarni postupak u slučaju nesolventnosti pokrenut u toj državi članici. U obvezi se navode činjenične pretpostavke na kojima se ona temelji, osobito u odnosu na vrijednost imovine koja se nalazi u državi članici i raspoloživih mogućnosti za realizaciju te imovine.

2. Ako je obveza preuzeta u skladu s ovim člankom, pravo koje je mjerodavno za raspodjelu prihoda od realizacije imovine iz stavka 1., na isplatne redove tražbina vjerovnika i za prava vjerovnika u odnosu na imovinu iz stavka 1. pravo je države članice u kojoj je mogao biti pokrenut sekundarni postupak u slučaju nesolventnosti. Relevantan trenutak za određivanje imovine iz stavka 1. jest trenutak preuzimanja obveze.

3. Preuzimanje obveze vrši se na službenom jeziku ili na jednom od službenih jezika države članice u kojoj je sekundarni postupak u slučaju nesolventnosti mogao biti pokrenut ili, ako u toj državi članici postoji

▼B

više službenih jezika, na službenom jeziku ili na jednom od službenih jezika mjesta u kojem je sekundarni postupak u slučaju nesolventnosti mogao biti pokrenut.

4. Preuzimanje obveze se vrši u pisanom obliku. Obveza mora biti usklađena sa svim drugim zahtjevima koji se odnose na oblik i zahtjeve za odobrenjem u vezi s raspodjelom, ako navedeni postoje, koji su na snazi u državi u kojoj se pokreće glavni postupak u slučaju nesolventnosti.

5. Obvezu odobravaju poznati lokalni vjerovnici. Na odobravanje obveze također se primjenjuju pravila o kvalificiranoj većini i glasovanju koja se primjenjuju na usvajanje planova restrukturiranja u skladu s pravom države članice u kojoj je sekundarni postupak u slučaju nesolventnosti mogao biti pokrenut. Vjerovnici mogu sudjelovati u glasovanju na daljinu pomoću komunikacijskih sredstava ako to dopušta nacionalno pravo. Upravitelj u slučaju nesolventnosti obavješćuje poznate lokalne vjerovnike o obvezi, pravilima i postupcima za njezino odobrenje te o odobrenju ili odbijanju obveze.

6. Obveza koja je preuzeta i odobrena u skladu s ovim člankom obvezujuća je za nesolvencijsku masu. Ako je sekundarni postupak u slučaju nesolventnosti pokrenut u skladu s člancima 37. i 38., upravitelj u slučaju nesolventnosti iz glavnog postupka u slučaju nesolventnosti imovinu koju je uklonio s državnog područja te države članice nakon što je obveza preuzeta ili, u slučaju da je ta imovina realizirana, prihode od nje, prenosi na upravitelja u slučaju nesolventnosti iz sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti.

7. Ako je upravitelj u slučaju nesolventnosti preuzeo obvezu, a prije nego li raspodijeli imovinu i prihode iz stavka 1., o raspodjeli koju namjerava provesti obavješćuje lokalne vjerovnike. Ako informacije nisu usklađene s uvjetima iz obveze ili s mjerodavnim pravom, svaki lokalni vjerovnik može osporiti takvu raspodjelu pred sudovima države članice u kojoj je glavni postupak u slučaju nesolventnosti pokrenut kako bi ostvario raspodjelu u skladu s uvjetima iz obveze i mjerodavnog prava. U tom slučaju, raspodjela se ne provodi sve dok sud ne donese odluku o osporavanju.

8. Lokalni vjerovnici mogu se obratiti sudovima države članice u kojoj je glavni postupak u slučaju nesolventnosti pokrenut kako bi se od upravitelja u slučaju nesolventnosti iz glavnog postupka u slučaju nesolventnosti zahtijevalo da poduzme sve odgovarajuće mjere raspoložive prema pravu države u kojoj je pokrenut glavni postupak u slučaju nesolventnosti koje su potrebne za osiguranje usklađenosti s uvjetima obveze.

9. Lokalni vjerovnici mogu se isto tako obratiti sudovima države članice u kojoj bi sekundarni postupak u slučaju nesolventnosti mogao biti pokrenut kako bi se obvezalo sud da poduzme privremene ili zaštitne mjere kako bi se osiguralo da upravitelj u slučaju nesolventnosti poštuje uvjete obveze.

▼B

10. Upravitelj u slučaju nesolventnosti odgovoran je za svu štetu nanesenu lokalnim vjerovnicima koja je posljedica njegova nepoštovanja obveza i zahtjeva iz ovog članka.

11. Za potrebe ovog članka tijelo koje se uspostavlja u državi članici u kojoj je sekundarni postupak u slučaju nesolventnosti mogao biti pokrenut i koje je, sukladno Direktivi 2008/94/EZ Europskog parlamenta i Vijeća ([1]), obvezno jamčiti isplatu nenamirenih tražbina zaposlenika koje se temelje na ugovorima o radu ili proizlaze iz radnih odnosa, smatra se lokalnim vjerovnikom ako je tako predviđeno nacionalnim pravom.

Članak 37.

Pravo predložiti pokretanje sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti

1. Pokretanje sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti može predložiti:

(a) upravitelj u slučaju nesolventnosti iz glavnog postupka u slučaju nesolventnosti;

(b) bilo koja druga osoba ili tijelo ovlašteno predložiti pokretanje postupka u slučaju nesolventnosti na temelju prava države članice na čijem je državnom području predloženo pokretanje sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti.

2. Ako je obveza postala obvezujuća u skladu s člankom 36., prijedlog za pokretanje sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti podnosi se u roku od 30 dana od primitka obavijesti o odobrenju obveze.

Članak 38.

Odluka o pokretanju sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti

1. Sud koji je zaprimio prijedlog za pokretanje sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti odmah o tome obavješćuje upravitelja u slučaju nesolventnosti ili dužnika sa zadržanim ovlastima u glavnom postupku u slučaju nesolventnosti i daje mu mogućnost da se očituje o prijedlogu.

2. Ako je upravitelj u slučaju nesolventnosti iz glavnog postupka u slučaju nesolventnosti preuzeo obvezu u skladu s člankom 36., sud iz stavka 1. ovog članka na prijedlog upravitelja u slučaju nesolventnosti ne pokreće sekundarni postupak u slučaju nesolventnosti ako utvrdi da obveza na odgovarajući način štiti opće interese lokalnih vjerovnika.

([1]) Direktiva 2008/94/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 22. listopada 2008. o zaštiti zaposlenika u slučaju insolventnosti njihovog poslodavca (SL L 283, 28.10.2008., str. 36.).

▼B

3. Ako je privremeni zastoj pojedinog ovršnog postupka odobren da bi se omogućili pregovori između dužnika i njegovih vjerovnika, sud, na zahtjev upravitelja u slučaju nesolventnosti ili dužnika sa zadržanim ovlastima, može naložiti zastoj pokretanja sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti na razdoblje ne dulje od tri mjeseca, pod uvjetom da su osigurane odgovarajuće mjere za zaštitu interesa lokalnih vjerovnika.

Sud iz stavka 1. može naložiti zaštitne mjere za zaštitu interesa lokalnih vjerovnika zahtijevajući od upravitelja u slučaju nesolventnosti ili dužnika sa zadržanim ovlastima da ne ukloni ili ne raspolaže nikakvom imovinom koja se nalazi u državi članici u kojoj se nalazi njegov poslovni nastan, osim ako se to obavlja u okviru redovitog poslovanja. Sud također može naložiti druge mjere radi zaštite interesa lokalnih vjerovnika tijekom zastoja, osim ako je to nespojivo s nacionalnim propisima o parničnom postupku.

Sud ukida zastoj pokretanja sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti po službenoj dužnosti ili na zahtjev bilo kojeg vjerovnika ako je tijekom zastoja sklopljen sporazum u pregovorima iz prvog podstavka.

Sud može ukinuti zastoj na vlastitu inicijativu ili na zahtjev bilo kojeg vjerovnika ako nastavak zastoj ugrožava prava vjerovnika, posebno ako su pregovori narušeni ili ako je postalo očito da nije vjerojatno da će biti zaključeni ili ako je upravitelj u slučaju nesolventnosti ili dužnik sa zadržanim ovlastima prekršio zabranu da raspolaže svojom imovinom ili je ukloni s državnog područja države članice u kojoj se nalazi poslovni nastan.

4. Na prijedlog upravitelja u slučaju nesolventnosti iz glavnog postupka u slučaju nesolventnosti, sud iz stavka 1. može pokrenuti vrstu postupka u slučaju nesolventnosti navedenog u Prilogu A različitu od vrste čije je pokretanje isprva zatraženo, pod uvjetom da su, prema nacionalnom pravu, ispunjeni uvjeti za pokretanje te vrste postupka i da je ta vrsta postupka najprikladnija spram interesa lokalnih vjerovnika i usklađenosti između glavnog i sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti. Primjenjuje se druga rečenica članka 34.

Članak 39.

Sudsko preispitivanje odluke o pokretanju glavnog postupka u slučaju nesolventnosti

Upravitelj u slučaju nesolventnosti iz glavnog postupka u slučaju nesolventnosti može osporiti odluku o pokretanju sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti pred sudovima države članice u kojoj je pokrenut sekundarni postupak u slučaju nesolventnosti, na temelju neusklađenosti postupanja tog suda s uvjetima i zahtjevima iz članka 38.

▼B

Članak 40.

Predujam troškova

Kada se prema pravu države članice u kojoj je predloženo pokretanje sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti zahtijeva da imovina dužnika bude dostatna za pokriće svih ili dijela troškova i izdataka postupka, sud po primitku takvog prijedloga može tražiti od predlagatelja da plati predujam ili osigura odgovarajući iznos za jamstvo.

Članak 41.

Suradnja i komunikacija između upravitelja u slučaju nesolventnosti

1. Upravitelj u slučaju nesolventnosti iz glavnog postupka u slučaju nesolventnosti i upravitelj u slučaju nesolventnosti ili upravitelji iz sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti u vezi s istim dužnikom surađuju međusobno u onoj mjeri u kojoj takva suradnja nije nespojiva s pravilima koja se primjenjuju na dotične postupke. Takva suradnja može biti bilo kojeg oblika, uključujući sklapanje sporazuma ili protokola.

2. Prilikom provedbe suradnje navedene u stavku 1., upravitelji u slučaju nesolventnosti dužni su:

(a) što je prije moguće jedni drugima proslijediti sve informacije koje mogu biti važne za druge postupke, posebno o napretku postignutom u prijavljivanju i potvrđivanju tražbina i svim mjerama usmjerenima prema spašavanju ili restrukturiranju dužnika ili okončanju postupka, pod uvjetom da su postignute odgovarajuće mjere za zaštitu povjerljivih informacija;

(b) istražiti mogućnost restrukturiranja dužnika i, ako ta mogućnost postoji, koordinirati razradu i provedbu plana restrukturiranja;

(c) koordinirati provođenjem realizacije ili korištenjem imovine i poslova dužnika; upravitelj u slučaju nesolventnosti iz sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti daje upravitelju u slučaju nesolventnosti iz glavnog postupka u slučaju nesolventnosti u ranoj fazi prigodu za podnošenje prijedloga o realizaciji ili korištenju imovine u sekundarnom postupku u slučaju nesolventnosti.

3. Stavci 1. i 2. primjenjuju se *mutatis mutandis* na situacije u kojima, u glavnom ili u sekundarnom postupkom u slučaju nesolventnosti ili u bilo kojem od teritorijalnih postupaka u slučaju nesolventnosti koji se odnose na istog dužnika i koji su u tijeku u isto vrijeme, dužnik ostaje u posjedu svoje imovine.

Članak 42.

Suradnja i komunikacija među sudovima

1. Kako bi se olakšala koordinacija glavnog, teritorijalnog i sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti u vezi s istim dužnikom, sud pred kojim je u tijeku odlučivanje o prijedlogu za pokretanje postupka u slučaju nesolventnosti ili koji je pokrenuo takav postupak surađuje sa svakim drugim sudom pred kojim je u tijeku odlučivanje o prijedlogu za pokretanje postupka u slučaju nesolventnosti ili koji je pokrenuo takav postupak u mjeri u kojoj takva suradnja nije nespojiva s pravilima koja

▼B

se primjenjuju na svaki od tih postupaka. U tu svrhu sudovi mogu po potrebi imenovati neovisnu osobu ili tijelo da djeluje po njihovim uputama, pod uvjetom da to nije nespojivo s pravilima koja se na njih primjenjuju.

2. Provodeći suradnju iz stavka 1., sudovi, ili bilo koja imenovana osoba ili tijelo koje djeluje u njihovo ime, kako je navedeno u stavku 1., mogu komunicirati izravno ili zatražiti informacije ili pomoć izravno jedni od drugih pod uvjetom da takva komunikacija poštuje postupovna prava stranki u postupku i povjerljivost informacija.

3. Suradnja iz stavka 1. može se provoditi bilo kojim sredstvima koja sud smatra prikladnima. To se osobito može odnositi na:

(a) koordinaciju prilikom imenovanja upraviteljâ u slučaju nesolventnosti;

(b) komunikaciju o informacijama bilo kojim sredstvima koje sud smatra primjerenima;

(c) koordinaciju upravljanja i nadzora dužnikove imovine i poslova;

(d) koordinaciju vođenja rasprava;

(e) koordinaciju odobravanja protokola, prema potrebi.

Članak 43.

Suradnja i komunikacija između upravitelja u slučaju nesolventnosti i sudova

1. Kako bi se olakšala koordinacija glavnog, teritorijalnog i sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti u odnosu na istog dužnika:

(a) upravitelj u slučaju nesolventnosti iz glavnog postupka u slučaju nesolventnosti surađuje i komunicira sa svakim sudom pred kojim je odlučivanje o prijedlogu za pokretanje sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti u tijeku ili koji je pokrenuo takav postupak;

(b) upravitelj u slučaju nesolventnosti iz teritorijalnog ili sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti surađuje i komunicira sa sudom pred kojim je odlučivanje o prijedlogu za pokretanje glavnog postupka u slučaju nesolventnosti u tijeku ili koji je pokrenuo takav postupak; i

(c) upravitelj u slučaju nesolventnosti iz teritorijalnog ili sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti surađuje i komunicira sa sudom pred kojim je odlučivanje o prijedlogu za pokretanje drugih teritorijalnih ili sekundarnih postupaka u slučaju nesolventnosti u tijeku ili koji je pokrenuo takav postupak,

▼B

u mjeri u kojoj takva suradnja i komunikacija nisu nespojive s pravilima koja se primjenjuju na svaki od tih postupaka i ne povlače za sobom nikakav sukob interesa.

2. Suradnja iz stavka 1. može se provoditi bilo kojim odgovarajućim sredstvima poput onih iz članka 42. stavka 3.

Članak 44.

Troškovi suradnje i komunikacije

Zahtjevi iz članaka 42. i 43. ne dovode do toga da sudovi terete jedni druge za troškove suradnje i komunikacije.

Članak 45.

Ostvarivanje vjerovničkih prava

1. Vjerovnik može prijaviti svoju tražbinu u glavnom postupku u slučaju nesolventnosti i u bilo kojem sekundarnom postupku u slučaju nesolventnosti.

2. Upravitelji u slučaju nesolventnosti iz glavnog i svih sekundarnih postupaka u slučaju nesolventnosti prijavljuju u drugim postupcima tražbine koje su već prijavljene u postupcima za koje su oni imenovani, pod uvjetom da se time štite interesi vjerovnika u daljnjem postupku, a što podliježe pravu vjerovnika da se suprotstave tom prijavljivanju ili da povuku prijavljene tražbine gdje to omogućuje mjerodavno pravo.

3. Upravitelj u slučaju nesolventnosti iz glavnog ili sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti ovlašten je sudjelovati u ostalim postupcima na istoj osnovi kao i vjerovnik, a posebno prisustvovati skupštinama vjerovnika.

Članak 46.

Zastoj postupka realizacije imovine

1. Sud koji je pokrenuo sekundarni postupak u slučaju nesolventnosti potpuno ili djelomično zastaje s postupkom realizacije imovine na zahtjev upravitelja u slučaju nesolventnosti iz glavnog postupka u slučaju nesolventnosti. U tom slučaju može zatražiti od upravitelja u slučaju nesolventnosti iz glavnog postupka u slučaju nesolventnosti da poduzme prikladne mjere kako bi jamčio za interese vjerovnika iz sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti i one pojedinačnih kategorija vjerovnika. Takav zahtjev upravitelja u slučaju nesolventnosti može biti odbijen samo ako očito nije u interesu vjerovnika iz glavnog postupka u slučaju nesolventnosti. Takav zastoj postupka realizacije imovine može se naložiti na razdoblje do tri mjeseca. Ono se može nastaviti ili obnoviti za sličan period.

2. Sud naveden u stavku 1. okončava zastoj postupka realizacije imovine:

(a) na zahtjev upravitelja u slučaju nesolventnosti iz glavnog postupka u slučaju nesolventnosti;

▼B

(b) po službenoj dužnosti, na zahtjev vjerovnika ili na zahtjev upravitelja u slučaju nesolventnosti iz sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti ako se ta mjera više ne čini opravdana, posebno što se tiče interesa vjerovnika iz glavnog postupka u slučaju nesolventnosti ili sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti.

Članak 47.

Ovlast upravitelja u slučaju nesolventnosti da predloži planove restrukturiranja

1. Kada pravo države članice u kojoj je pokrenut sekundarni postupak u slučaju nesolventnosti dopušta da se takav postupak okonča bez likvidacije planom restrukturiranja, stečajnom nagodbom ili usporedivom mjerom, upravitelj u slučaju nesolventnosti iz glavnog postupka u slučaju nesolventnosti ovlašten je da predloži takvu mjeru u skladu s postupkom te države članice.

2. Nikakvo ograničenje vjerovničkih prava koje proizlazi iz mjere navedene u stavku 1. koje je predloženo u sekundarnom postupku u slučaju nesolventnosti, kao što je zastoj plaćanja ili otpust duga, ne smije imati utjecaj u odnosu na dužnikovu imovinu koja nije pokrivena tim postupkom bez suglasnosti svih vjerovnika koji u njima imaju interes.

Članak 48.

Učinak okončanja postupka u slučaju nesolventnosti

1. Ne dovodeći u pitanje članak 49., okončanje postupka u slučaju nesolventnosti ne sprečava nastavak drugih postupaka u slučaju nesolventnosti koji se odnose na istog dužnika, a koji u tom trenutku još uvijek traju.

2. Ako postupak u slučaju nesolventnosti nad pravnom osobom ili trgovačkim društvom u državi članici u kojoj je statutarno sjedište te osobe ili trgovačkog društva podrazumijeva prestanak pravne osobe ili trgovačkog društva, ta pravna osoba ili trgovačko društvo ne prestaje postojati sve dok se ne okončaju svi drugi postupci u slučaju nesolventnosti nad istim dužnikom ili dok upravitelj u slučaju nesolventnosti ili upravitelji u takvim postupcima ne daju suglasnost za prestanak.

Članak 49.

Imovina preostala u sekundarnom postupku u slučaju nesolventnosti

Ako je likvidacijom imovine u sekundarnom postupku u slučaju nesolventnosti moguće namiriti sve tražbine dopuštene na temelju tog postupaka, upravitelj u slučaju nesolventnosti imenovan u tom postupku odmah upravitelju u slučaju nesolventnosti iz glavnog postupka u slučaju nesolventnosti izvršava prijenos bilo koje preostale imovine.

Članak 50.

Naknadno pokretanje glavnog postupka u slučaju nesolventnosti

Kada se postupci navedeni u članku 3. stavku 1. pokreću nakon pokretanja postupaka navedenih u članku 3. stavku 2. u drugoj državi članici, članci 41., 45., 46., 47. i 49. važe za one koji su pokrenuti prvi, ako to dozvoljava tijek tih postupaka.

▼B

Članak 51.

Konverzija sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti

1. Na zahtjev upravitelja u slučaju nesolventnosti iz glavnog postupka u slučaju nesolventnosti sud države članice u kojoj je pokrenut sekundarni postupak u slučaju nesolventnosti može naložiti konverziju sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti u drugu vrstu postupka u slučaju nesolventnosti navedenog u Prilogu A pod uvjetom da su ispunjeni uvjeti za pokretanje te vrste postupka prema nacionalnom pravu i da je ta vrsta postupka najprikladnija spram interesa lokalnih vjerovnika i usklađenosti glavnog i sekundarnog postupka u slučaju nesolventnosti.

2. Prilikom razmatranja zahtjeva iz stavka 1., sud može tražiti informacije od upravitelja u slučaju nesolventnosti koji su uključeni u oba postupka.

Članak 52.

Mjere osiguranja

Kada sud države članice koji ima nadležnost na temelju članka 3. stavka 1. imenuje privremenog upravitelja kako bi osigurao zaštitu dužnikove imovine, taj privremeni upravitelj ovlašten je zatražiti bilo kakve mjere radi osiguranja i zaštite bilo kojeg dijela dužnikove imovine koji se nalazi u drugoj državi članici, kako je predviđeno pravom te države članice, za razdoblje između prijedloga za pokretanje postupka u slučaju nesolventnosti i odluke o pokretanju postupka.

POGLAVLJE IV.

DAVANJE INFORMACIJA VJEROVNICIMA I PRIJAVA NJIHOVIH TRAŽBINA

Članak 53.

Pravo na prijavu tražbina

Bilo koji strani vjerovnik može prijaviti tražbine u postupku u slučaju nesolventnosti bilo kojim sredstvom komunikacije koje je prihvaćeno u pravu države članice u kojoj je pokrenut postupak. Za isključivu svrhu prijave tražbina nije obvezno zastupanje od strane odvjetnika ili drugog pravnog stručnjaka.

Članak 54.

Dužnost obavještavanja vjerovnika

1. Čim se u državi članici pokrene postupak u slučaju nesolventnosti, nadležni sud te države ili upravitelj u slučaju nesolventnosti kojeg je imenovao taj sud odmah obavještavaju poznate strane vjerovnike.

2. Informacije iz stavka 1., dane u pojedinačnoj obavijesti, posebno uključuju rokove, kazne propisane u vezi s takvim rokovima, tijelo ili instituciju ovlaštenu da zaprimi prijavu tražbine i bilo koje druge propisane mjere. Takva obavijest također navodi trebaju li vjerovnici, čije tražbine imaju pravo prvenstva ili koje su osigurane stvarnim pravom,

▼B

prijaviti svoje tražbine. Obavijest također sadrži primjerak standardnog obrasca za prijavu tražbina iz članka 55. ili informaciju o tome gdje je taj obrazac dostupan.

3. Informacije iz ovog članka stavaka 1. i 2. pružaju se upotrebom standardnog obrasca za obavijesti koji će se odrediti u skladu s člankom 88. Obrazac se objavljuje na europskom portalu e-pravosuđe i nosi naslov „Obavijest o postupku u slučaju nesolventnosti” na svim službenim jezicima institucija Unije. Obrazac se šalje na službenom jeziku države u kojoj je pokrenut postupak ili, ako u toj državi članici postoji nekoliko službenih jezika, na službenom jeziku ili jednom od službenih jezika mjesta u kojem je pokrenut postupak u slučaju nesolventnosti, ili na drugom jeziku za koji je ta država navela da ga može prihvatiti u skladu s člankom 55. stavkom 5. ako se može pretpostaviti da je stranim vjerovnicima lakše razumjeti taj jezik.

4. U postupku u slučaju nesolventnosti koji se odnosi na pojedince koji ne ostvaruju poslovnu ili profesionalnu aktivnost, upotreba standardnog obrasca iz ovog članaka nije obvezna ako se od vjerovnika ne zahtijeva da prijave svoje tražbine kako bi se njihove tražbine uzele u obzir u postupku.

Članak 55.

Postupak za prijavu tražbina

1. Svaki strani vjerovnik može prijaviti svoju tražbinu upotrebom standardnog obrasca za prijavu tražbina koji će se odrediti u skladu s člankom 88. Obrazac nosi naslov „Prijava tražbina” na svim službenim jezicima institucija Unije.

2. Standardni obrazac za prijavu tražbina iz stavka 1. sadrži sljedeće informacije:

(a) ime, poštansku adresu, adresu elektroničke pošte, ako postoji, osobni identifikacijski broj, ako postoji, i bankovne podatke stranog vjerovnika iz stavka 1.;

(b) iznos tražbine, navodeći glavnicu i, ako je primjenjivo, kamate te datum kad je nastala i datum kad je dospjela, ako su različiti;

(c) ako se potražuju kamate, kamatnu stopu, podatak o tome jesu li kamate pravne ili ugovorne prirode, razdoblje za koje se potražuju kamate i kapitalizirani iznos kamata;

(d) ako se potražuju troškovi koji su nastali prilikom dokazivanja tražbine prije pokretanja postupka, iznos i pojedinosti o tim troškovima;

(e) prirodu tražbine;

▼B

(f) je li zatražen status povlaštenog vjerovnika i osnovu te prijave;

(g) poziva li se na stvarnopravno osiguranje ili zadržavanje prava vlasništva u odnosu na tražbinu i, ako to jest slučaj, koja je imovina obuhvaćena založnim pravom na koje se poziva, datum na koji je osiguranje odobreno i, kad je osiguranje upisano, referentni broj; te

(h) traži li se kompenzacija i, ako je to slučaj, iznose međusobnih tražbina koje postoje na datum kad je pokrenut postupak u slučaju nesolventnosti, datum na koji su nastale i neto iznos zatražene kompenzacije.

Standardnom obrascu za prijavu tražbina prilažu se preslike svih popratnih dokumenata.

3. U standardnom obrascu za prijavu tražbina navodi se da pružanje informacija u vezi s bankovnim podacima i osobnim identifikacijskim brojem vjerovnika iz stavka 2. točke (a) nije obvezno.

4. Ako vjerovnik prijavljuje tražbinu drugim sredstvima, a ne standardnim obrascem iz stavka 1., prijava mora sadržati informacije iz stavka 2.

5. Tražbine se mogu prijavljivati na bilo kojem službenom jeziku institucija Unije. Sud, upravitelj u slučaju nesolventnosti ili dužnik sa zadržanim ovlastima od vjerovnika mogu zahtijevati da osigura prijevod na službeni jezik države u kojoj je postupak pokrenut ili, ako u toj državi članici postoji nekoliko službenih jezika, na službenom jeziku ili jednom od službenih jezika mjesta u kojem je pokrenut postupak u slučaju nesolventnosti, ili na drugi jezik za koji je ta država članica navela da ga može prihvatiti. Svaka država članica navodi prihvaća li bilo koji službeni jezik institucija Unije koji nije njezin u svrhu prijave tražbina.

6. Tražbine se prijavljuju u roku koji je određen pravom države u kojoj je postupak pokrenut. U slučaju stranog vjerovnika taj rok ne može biti kraći od 30 dana nakon dana objave pokretanja postupka u slučaju nesolventnosti u registru nesolventnosti države u kojoj je postupak pokrenut. Ako se država članica poziva na članak 24. stavak 4. taj rok ne može biti kraći od 30 dana nakon što je vjerovnik obaviješten u skladu s člankom 54.

7. Ako sud, upravitelj u slučaju nesolventnosti ili dužnik sa zadržanim ovlastima imaju sumnje u vezi s tražbinom prijavljenom u skladu s ovim člankom, oni vjerovniku daju mogućnost pružanja dodatnih dokaza o postojanju i iznosu tražbine.

▼B

POGLAVLJE V.

POSTUPAK U SLUČAJU NESOLVENTNOSTI NAD ČLANOVIMA SKUPINE TRGOVAČKIH DRUŠTAVA

ODJELJAK 1.

Suradnja i komunikacija

Članak 56.

Suradnja i komunikacija između upravitelja u slučaju nesolventnosti

1. Ako se postupak u slučaju nesolventnosti odnosi na dva ili više članova skupine trgovačkih društava, upravitelj u slučaju nesolventnosti imenovan u postupku koji se tiče člana skupine surađuje sa svakim upraviteljem u slučaju nesolventnosti imenovanim u postupku koji se tiče drugog člana iste skupine u mjeri u kojoj je takva suradnja odgovarajuća za olakšavanje učinkovitog upravljanja tim postupkom, nije nespojiva s pravilima koja se primjenjuju na takav postupak i za sobom ne povlači nikakav sukob interesa. Ta suradnja može biti u bilo kojem obliku, uključujući sklapanje sporazumâ ili protokolâ.

2. Prilikom provedbe suradnje navedene u stavku 1., upravitelji u slučaju nesolventnosti dužni su

(a) što je moguće prije proslijediti jedni drugima bilo kakvu informaciju koja može biti važna za druge postupke, pod uvjetom da su postignute odgovarajuće mjere za zaštitu povjerljivih informacija;

(b) razmotriti postoje li mogućnosti za koordinaciju upravljanja i nadzora poslova članova skupine koji su predmet postupka u slučaju nesolventnosti i, ako postoje, koordinirati takvo upravljanje i nadzor;

(c) razmotriti postoje li mogućnosti za restrukturiranje članova skupine koji su predmet postupka u slučaju nesolventnosti i, ako postoje, koordinirati u pogledu prijedloga i pregovora o koordiniranom planu restrukturiranja.

Za potrebe točaka (b) i (c) svi ili neki upravitelji u slučaju nesolventnosti iz stavka 1. mogu se dogovoriti da dodijele dodatne ovlasti upravitelju u slučaju nesolventnosti imenovanom u jednom od postupaka ako je takav dogovor dopušten pravilima koja se primjenjuju na svaki od postupaka. Oni se također mogu dogovoriti o raspodjeli pojedinih zadataka među sobom ako je takva raspodjela zadataka dopuštena pravilima koja se primjenjuju za svaki od postupaka.

Članak 57.

Suradnja i komunikacija među sudovima

1. Ako se postupak u slučaju nesolventnosti odnosi na dva ili više članova skupine trgovačkih društava, sud koji je pokrenuo takav postupak surađuje s bilo kojim drugim sudom pred kojim je u tijeku odlučivanje o prijedlogu za pokretanje postupka koji se tiče drugog

▼B

člana iste skupine ili koji je pokrenuo takav postupak u mjeri u kojoj takva suradnja olakšava učinkovito upravljanje postupkom, nije nespojiva s pravilima koja se primjenjuju na njih i ne obuhvaća nikakav sukob interesa. U tu svrhu sudovi mogu prema potrebi imenovati neovisnu osobu ili tijelo da djeluje prema njihovim uputama, pod uvjetom da to nije nespojivo s pravilima koja se na njih primjenjuju.

2. Provodeći suradnju iz stavka 1., sudovi, ili bilo koja imenovana osoba ili tijelo koje djeluje u njihovo ime, kako je navedeno u stavku 1., mogu komunicirati izravno jedni s drugima ili tražiti informacije ili pomoć izravno jedni od drugih pod uvjetom da takva komunikacija poštuje postupovna prava strana u postupku i povjerljivost informacija.

3. Suradnja iz stavka 1. može se provoditi bilo kojim sredstvima koja sud smatra prikladnima. Ona može osobito uključivati:

(a) koordinaciju prilikom imenovanja upravitelja u slučaju nesolventnosti;

(b) komunikaciju o informacijama bilo kojim sredstvima koja sud smatra primjerenima;

(c) koordinaciju upravljanja i nadzora imovine i poslova članova skupine;

(d) koordinaciju vođenja rasprava;

(e) koordinaciju odobravanja protokola, prema potrebi.

Članak 58.

Suradnja i komunikacija između upravitelja u slučaju nesolventnosti i sudova

Upravitelj u slučaju nesolventnosti imenovan u postupku u slučaju nesolventnosti koji se tiče člana skupine trgovačkih društava:

(a) surađuje i komunicira sa svakim sudom pred kojim je u tijeku odlučivanje o prijedlogu za pokretanje postupka u odnosu na drugog člana iste skupine trgovačkih društava ili koji je pokrenuo takav postupak; i

(b) može zatražiti informacije od tog suda koje se odnose na postupak koji se tiče drugog člana skupine ili tražiti pomoć u vezi s postupkom u kojem je imenovan,

u mjeri u kojoj su takva suradnja i komunikacija primjerene za olakšavanje učinkovitog upravljanja postupkom, ne obuhvaćaju nikakav sukob interesa i nisu nespojive s pravilima koja se na njih primjenjuju.

▼B

Članak 59.

Troškovi suradnje i komunikacije u postupku koji se tiče članova skupine trgovačkih društava

Troškovi suradnje i komunikacije propisani člancima od 56. do 60. koji nastanu za upravitelja u slučaju nesolventnosti ili sud smatraju se troškovima koji su nastali u odgovarajućem postupku.

Članak 60.

Ovlasti upravitelja u slučaju nesolventnosti u postupku koji se tiče članova skupine trgovačkih društava

1. Upravitelj u slučaju nesolventnosti imenovan u postupku u slučaju nesolventnosti koji je pokrenut u odnosu na člana skupine trgovačkih društava može, u mjeri u kojoj je prikladno kako bi se olakšalo učinkovito upravljanje postupkom:

(a) očitovati se u svakom postupku pokrenutom u odnosu na bilo kojeg drugog člana iste skupine;

(b) zatražiti zastoj svake mjere koja se odnosi na realizaciju imovine u postupku koji je pokrenut u pogledu bilo kojeg drugog člana iste skupine, pod uvjetom da:

i. u skladu s člankom 56. stavkom 2. točkom (c) predložen je plan restrukturiranja za sve ili za neke članove skupine za koje je pokrenut postupak u slučaju nesolventnosti te ima razumne izglede za uspjeh;

ii. takav je zastoj nužan da bi se osigurala ispravna provedba plana restrukturiranja;

iii. plan restrukturiranja koristio bi vjerovnicima iz postupku za koji se zastoj traži; i

iv. ni postupak u slučaju nesolventnosti u kojem je upravitelj u slučaju nesolventnosti iz stavka 1. ovog članka imenovan ni postupak u odnosu na koji se traži zastoj ne podliježu koordinaciji u skladu s odjeljkom 2. ovog poglavlja;

(c) zatražiti pokretanje postupka koordinacije skupine u skladu s člankom 61.

2. Sud pred kojim je pokrenut postupak iz stavka 1. točke (b) zastaje sa svakom mjerom u vezi s realizacijom imovine u postupku potpuno ili djelomično ako utvrdi da su ispunjeni uvjeti iz stavka 1. točke (b).

Prije nego što naloži zastoj, sud saslušava upravitelja u slučaju nesolventnosti imenovanog u postupku za koji se traži zastoj. Takav zastoj može se naložiti na bilo koje razdoblje ne dulje od tri mjeseca, koje sud smatra prikladnim i koje je u skladu s pravilima koja se primjenjuju na postupak.

▼B

Sud koji naloži zastoj može zahtijevati od upravitelja u slučaju nesolventnosti iz stavka 1. da poduzme sve odgovarajuće mjere dostupne u okviru nacionalnog prava kako bi zajamčio interese vjerovnika u postupku.

Sud može produžiti trajanje zastoja za dodatno takvo razdoblje ili razdoblja, kako smatra prikladnim, a koja su u skladu s pravilima koja se primjenjuju na postupak pod uvjetom da su uvjeti iz stavka 1. točke (b) podtočaka od ii. do iv. i dalje ispunjeni te da ukupno trajanje zastoja (početno razdoblje zajedno sa svakim takvim produženjem) ne traje dulje od šest mjeseci.

ODJELJAK 2.

Koordinacija

Pododjeljak 1.

Postupak

Članak 61.

Zahtjev za pokretanje postupka koordinacije skupine

1. Upravitelj imenovan u postupku u slučaju nesolventnosti pokrenutom u vezi s članom skupine može zatražiti postupak koordinacije skupine pred bilo kojim sudom koji ima nadležnost nad postupkom u slučaju nesolventnosti člana skupine.

2. Zahtjev iz stavka 1. podnosi se u skladu s uvjetima koji su predviđeni pravom mjerodavnim za postupak u kojemu je imenovan upravitelj u slučaju nesolventnosti.

3. Uz zahtjev iz stavka 1. prilaže se:

(a) prijedlog osobe koja se treba imenovati koordinatorom skupine („koordinator”), pojedinosti o njezinoj prihvatljivosti na temelju članka 71., pojedinosti o njezinim kvalifikacijama i njezin pisani pristanak da djeluje kao koordinator;

(b) nacrt predložene koordinacije skupine, a osobito razloge zbog kojih su ispunjeni uvjeti navedeni u članku 63. stavku 1.;

(c) popis imenovanih upravitelja u slučaju nesolventnosti u vezi s članovima skupine te, prema potrebi, sudova i nadležnih tijela koji sudjeluju u postupku u slučaju nesolventnosti u vezi s članovima skupine;

(d) nacrt procjene troškova predložene koordinacije skupine i procjenu udjela u tim troškovima koji treba platiti svaki član skupine.

▼B

Članak 62.

Pravo prvenstva

Ne dovodeći u pitanje članak 66., ako se pokretanje postupka koordinacije skupine zatraži pred sudovima različitih država članica, svaki sud osim prvog suda koji je zaprimio zahtjev odbija nadležnost u korist tog suda.

Članak 63.

Obavijest suda koji je zaprimio zahtjev

1. Sud koji je zaprimio zahtjev za pokretanje postupka koordinacije skupine što je prije moguće dostavlja obavijest o zahtjevu za pokretanje postupka koordinacije skupine i o predloženom koordinatoru upraviteljima u slučaju nesolventnosti imenovanima u vezi s članovima skupine, kako je naznačeno u zahtjevu navedenom u članku 61. stavku 3. točki (c), ako utvrdi:

(a) da je pokretanje takvog postupka primjereno za olakšavanje učinkovitog upravljanja postupkom u slučaju nesolventnosti u vezi s različitim članovima skupine;

(b) nijedan vjerovnik ni jednog člana skupine za kojeg se očekuje da će sudjelovati u postupku vjerojatno neće biti u financijski nepovoljnom položaju zbog uključivanja tog člana u takav postupak; te

(c) predloženi koordinator ispunjava uvjete utvrđene u članku 71.

2. U obavijesti iz stavka 1. ovog članka navode se elementi iz članka 61. stavka 3. točaka od (a) do (d).

3. Obavijest iz stavka 1. šalje se preporučenim pismom s povratnicom.

4. Sud koji je zaprimio zahtjev daje prigodu upraviteljima u slučaju nesolventnosti koji sudjeluju u postupku da se očituju.

Članak 64.

Prigovori upravitelja u slučaju nesolventnosti

1. Upravitelj u slučaju nesolventnosti imenovan u odnosu na bilo kojeg člana skupine može prigovoriti:

(a) uključenju u postupak koordinacije skupine postupka u slučaju nesolventnosti u odnosu na koji je imenovan; ili

(b) osobi koja se predlaže za koordinatora.

▼B

2. Prigovori na temelju stavka 1. ovog članka podnose se sudu iz članka 63. u roku od 30 dana otkada upravitelj u slučaju nesolventnosti iz stavka 1. ovog članka zaprimi obavijest o zahtjevu za pokretanje postupka koordinacije skupine.

Prigovor se može uložiti na standardnom obrascu određenom u skladu s člankom 88.

3. Prije donošenja odluke o sudjelovanju ili nesudjelovanju u koordinaciji u skladu sa stavkom 1. točkom (a), upravitelj u slučaju nesolventnosti pribavlja bilo kakvo odobrenje koje može biti potrebno po pravu države u kojoj je pokrenut postupak za koji je imenovan.

Članak 65.

Posljedice prigovora uključenju u koordinaciju skupine

1. Ako je upravitelj u slučaju nesolventnosti prigovorio uključenju postupka u odnosu na koji je imenovan u postupak koordinacije skupine, taj se postupak ne uključuje u postupak koordinacije skupine.

2. Ovlasti suda iz članka 68. ili koordinatora koje proizlaze iz tog postupka nemaju učinak u odnosu na tog člana te ne proizvode troškove za tog člana.

Članak 66.

Izbor suda za postupak koordinacije skupine

1. Ako se najmanje dvije trećine svih upravitelja u slučaju nesolventnosti imenovanih u postupku u slučaju nesolventnosti u vezi s članovima skupine sporazumi da je nadležni sud druge države članice najprimjereniji sud za pokretanje postupka koordinacije skupine, taj sud ima isključivu nadležnost.

2. Izbor suda ostvaruje se zajedničkim pismenim sporazumom ili sporazumom potvrđenim u pisanom obliku. Izbor suda može se ostvariti do trenutka pokretanja postupka koordinacije skupine u skladu s člankom 68.

3. Svaki sud osim nadležnog suda iz stavka 1. odbija nadležnost u korist tog suda.

4. Zahtjev za pokretanje postupka koordinacije skupine podnosi se sudu o kojemu je postignut dogovor u skladu s člankom 61.

Članak 67.

Posljedice prigovorâ za predloženog koordinatora

Ako su zaprimljeni prigovori na osobu koja je predložena za koordinatora koje je uputio upravitelj u slučaju nesolventnosti koji ujedno ne prigovara uključenju u postupak koordinacije skupine člana u odnosu na kojeg je imenovan, sud se može suzdržati od imenovanja te osobe i pozvati upravitelja u slučaju nesolventnosti koji je prigovorio da podnese novi zahtjev u skladu s člankom 61. stavkom 3.

▼B

Članak 68.

Odluka o pokretanju postupka koordinacije skupine

1. Nakon što istekne rok iz članka 64. stavka 2., sud može pokrenuti postupak koordinacije skupine ako utvrdi da su uvjeti iz članka 63. stavka 1. ispunjeni. U tom slučaju sud:

(a) imenuje koordinatora;

(b) odlučuje o nacrtu koordinacije; i

(c) odlučuje o procjeni troškova i o udjelu koji trebaju platiti članovi skupine.

2. O odluci o pokretanju postupka koordinacije skupine obavješćuju se upravitelji u slučaju nesolventnosti koji sudjeluju i koordinator.

Članak 69.

Naknadno uključivanje upravitelja u slučaju nesolventnosti

1. U skladu sa svojim nacionalnim pravom, svaki upravitelj u slučaju nesolventnosti može zatražiti, nakon odluke suda iz članka 68., uključenje postupka u odnosu na koji je imenovan ako je:

(a) postojao prigovor uključenju postupka u slučaju nesolventnosti u postupak koordinacije skupine; ili

(b) postupak u slučaju nesolventnosti u pogledu člana skupine pokrenut nakon što je sud pokrenuo postupak koordinacije skupine.

2. Ne dovodeći u pitanje stavak 4., koordinator može prihvatiti takav zahtjev nakon savjetovanja s upraviteljima u slučaju nesolventnosti koji sudjeluju ako:

(a) utvrdi da su zadovoljeni uvjeti iz članka 63. stavka 1. točaka (a) i (b), uzimajući u obzir fazu u kojoj se nalazi postupak koordinacije skupine u vrijeme podnošenja zahtjeva; ili

(b) o tome se slože svi upravitelji u slučaju nesolventnosti koji sudjeluju, podložno uvjetima iz njihovog nacionalnog prava.

3. Koordinator obavješćuje sud i upravitelje u slučaju nesolventnosti koji sudjeluju o svojoj odluci u skladu sa stavkom 2. i o razlozima na kojima se ona temelji.

4. Svaki upravitelj u slučaju nesolventnosti koji sudjeluje odnosno svaki upravitelj u slučaju nesolventnosti čiji je zahtjev za uključenje u postupak koordinacije skupine odbijen, može osporiti odluku iz stavka 2. u skladu s postupkom utvrđenim u pravu države članice u kojoj je pokrenut postupak koordinacije skupine.

▼B

Članak 70.

Preporuke i plan koordinacije skupine

1. Pri vođenju postupka u slučaju nesolventnosti, upravitelji u slučaju nesolventnosti razmatraju preporuke koordinatora i sadržaj plana koordinacije skupine iz članka 72. stavka 1.

2. Upravitelj u slučaju nesolventnosti nije obvezan slijediti u potpunosti ili djelomično ni koordinatorove preporuke ni plan koordinacije skupine.

Ako ne slijedi koordinatorove preporuke ili plan koordinacije skupine, on navodi razloge zbog kojih to ne čini osobama ili tijelima kojima podnosi izvješće u skladu sa svojim nacionalnim pravom, kao i koordinatoru.

Pododjeljak 2.

Opće odredbe

Članak 71.

Koordinator

1. Koordinator skupine je osoba koja je prihvatljiva prema pravu države članice da djeluje kao upravitelj u slučaju nesolventnosti.

2. Koordinator ne smije biti jedan od upravitelja u slučaju nesolventnosti imenovanih za postupanje u odnosu na bilo kojeg člana skupine te nije u sukobu interesa u odnosu na članove skupine, njihove vjerovnike i upravitelje u slučaju nesolventnosti imenovane u odnosu na bilo kojeg člana skupine.

Članak 72.

Zadaće i prava koordinatora

1. Koordinator:

(a) određuje i izrađuje nacrt preporuka za koordinirano vođenje postupka u slučaju nesolventnosti;

(b) predlaže plan koordinacije skupine kojim se utvrđuje, opisuje i preporučuje sveobuhvatan paket mjera koji je primjeren cjelovitom pristupu za rješavanje nesolventnosti članova skupine. Plan može posebno obuhvaćati prijedloge o:

i. mjerama koje treba poduzeti kako bi se ponovno uspostavila gospodarska uspješnost i financijska stabilnost skupine ili bilo kojeg njezina dijela;

ii. rješavanju sporova unutar skupine u vezi s transakcijama i tužbama radi pobijanja dužnikovih radnji unutar skupine;

▼B

iii. sporazumima između upravitelja u slučaju nesolventnosti nesolventnih članova skupine.

2. Koordinator također može:

(a) očitovati se i sudjelovati u bilo kojem postupku pokrenutom u odnosu na bilo kojeg člana skupine, posebno prisustvovanjem na skupštinama vjerovnika;

(b) posredovati u svakom sporu koji nastane između dva ili više upravitelja u slučaju nesolventnosti članova skupine;

(c) predstaviti i objasniti svoj plan koordinacije skupine osobama ili tijelima kojima podnosi izvješće u skladu sa svojim nacionalnim pravom;

(d) zatražiti informacije od bilo kojeg upravitelja u slučaju nesolventnosti u odnosu na bilo kojeg člana skupine kada te informacije jesu ili bi mogle biti korisne kod utvrđivanja i izrade nacrta strategija i mjera za koordinaciju postupaka; te

(e) zatražiti na razdoblje do šest mjeseci zastoj postupka pokrenutog u pogledu bilo kojeg člana skupine, pod uvjetom da je takav zastoj nužan radi osiguranja ispravne provedbe plana i pod uvjetom da bi od njega imali koristi vjerovnici iz postupka za koji se zastoj traži; ili zatražiti ukidanje bilo kojeg postojećeg zastoja. Takav se zahtjev podnosi sudu koji je pokrenuo postupak za koji se zastoj traži.

3. Plan iz stavka 1. točke (b) ne smije uključivati preporuke s obzirom na bilo kakvu konsolidaciju postupka ili nesolvencijsku masu.

4. Zadaće i prava koordinatora, kako su definirani u ovom članku, ne odnose se na bilo kojeg člana skupine koji ne sudjeluje u postupku koordinacije skupine.

5. Koordinator obavlja svoje dužnosti nepristrano i s dužnom pažnjom.

6. Kada koordinator smatra da ispunjavanje njegovih zadaća zahtijeva značajno povećanje troškova u usporedbi s procjenom troškova iz članka 61. stavka 3. točke (d) te u bilo kojem slučaju kada troškovi prekorače 10 % procijenjenih troškova, koordinator

(a) obavješćuje bez odgode upravitelje u slučaju nesolventnosti koji sudjeluju; i

(b) traži prethodno odobrenje suda koji je pokrenuo postupak koordinacije skupine.

▼B

Članak 73.

Jezici

1. Koordinator komunicira s upraviteljem u slučaju nesolventnosti člana skupine koji sudjeluje na jeziku dogovorenom s upraviteljem u slučaju nesolventnosti ili, u nedostatku dogovora, na službenom jeziku ili jednom od službenih jezika institucija Unije i suda koji je pokrenuo postupak u odnosu na tog člana skupine.

2. Koordinator komunicira sa sudom na službenom jeziku u primjeni na tom sudu.

Članak 74.

Suradnja između upravitelja u slučaju nesolventnosti i koordinatora

1. Upravitelji u slučaju nesolventnosti imenovani u vezi s članovima skupine i koordinator surađuju jedni s drugima u mjeri u kojoj takva suradnja nije nespojiva s pravilima koja se primjenjuju na odgovarajući postupak.

2. Upravitelji u slučaju nesolventnosti osobito priopćuju bilo kakve informacije koje su relevantne za koordinatora u obavljanju njegovih zadaća.

Članak 75.

Opoziv imenovanja koordinatora

Sud opoziva imenovanje koordinatora po službenoj dužnosti ili na zahtjev upravitelja u slučaju nesolventnosti člana skupine koji sudjeluje ako:

(a) koordinator djeluje na štetu vjerovnika člana skupine koji sudjeluje; ili

(b) koordinator ne ispunjava svoje obveze iz ovog poglavlja.

Članak 76.

Dužnik sa zadržanim ovlastima

Odredbe iz ovog poglavlja koje se primjenjuju na upravitelja u slučaju nesolventnosti primjenjuju se prema potrebi i na dužnika sa zadržanim ovlastima.

Članak 77.

Troškovi i raspodjela

1. Naknada za koordinatora je primjerena, proporcionalna obavljenim zadaćama i odražava razumne rashode.

2. Kada završi svoje zadaće, koordinator utvrđuje završni popis troškova i udio koji treba platiti svaki član te podnosi to izvješće svakom upravitelju u slučaju nesolventnosti koji sudjeluje i sudu koji je pokrenuo postupak koordinacije.

▼B

3. Ako nema prigovora upravitelja u slučaju nesolventnosti u roku od 30 dana od zaprimanja popisa iz stavka 2., smatra se da su troškovi i udio koji treba platiti svaki član dogovoreni. Popis se podnosi na potvrdu sudu koji je pokrenuo postupak koordinacije.

4. U slučaju prigovora sud koji je pokrenuo postupak koordinacije skupine, na prijedlog koordinatora ili bilo kojeg upravitelja u slučaju nesolventnosti koji sudjeluje, donosi odluku o troškovima i udjelu koji treba platiti svaki član u skladu s kriterijima iz stavka 1. ovog članka te uzimajući u obzir procjenu troškova iz članka 68. stavka 1. i, prema potrebi, članka 72. stavka 6.

5. Svaki upravitelj u slučaju nesolventnosti koji sudjeluje može osporiti odluku iz stavka 4. u skladu s postupkom utvrđenim u skladu s pravom države članice u kojoj je pokrenut postupak koordinacije skupine.

POGLAVLJE VI.

ZAŠTITA PODATAKA

Članak 78.

Zaštita podataka

1. Nacionalni propisi kojima se provodi Direktiva 95/46/EZ primjenjuju se na obradu osobnih podataka koja se provodi u državama članicama u skladu s ovom Uredbom, pod uvjetom da to ne utječe na postupak obrade iz članka 3. stavka 2. Direktive 95/46/EZ.

2. Uredba (EZ) br. 45/2001 primjenjuje se na obradu osobnih podataka koju provodi Komisija u skladu s ovom Uredbom.

Članak 79.

Odgovornosti država članica u vezi s obradom osobnih podataka u nacionalnim registrima nesolventnosti

1. Svaka država članica Komisiji dostavlja ime fizičke ili pravne osobe, tijela javne vlasti, agencije ili bilo kojeg drugog tijela koje odredi nacionalnim pravom da obavlja funkcije regulatora u skladu s člankom 2. točkom (d) Direktive 95/46/EZ, kako bi se objavilo na europskom portalu e-pravosuđe.

2. Države članice osiguravaju provođenje tehničkih mjera za osiguranje sigurnosti osobnih podataka koji se obrađuju u njihovim nacionalnim registrima nesolventnosti iz članka 24.

▼B

3. Države članice odgovorne su za provjeru da regulator, koji je imenovan u okviru nacionalnog prava u skladu s člankom 2. točkom (d) Direktive 95/46/EZ, osigurava poštovanje načela kvalitete podataka, posebice točnost i ažuriranje podataka pohranjenih u nacionalnim registrima nesolventnosti.

4. Države članice odgovorne su, u skladu s Direktivom 95/46/EZ, za sakupljanje i pohranu podataka u nacionalnim bazama podataka i za odluke donesene kako bi takvi podaci postali dostupni u međusobno povezanom registru koji se može pretraživati putem europskog portala e-pravosuđe.

5. U sklopu informacija koje bi trebalo pružiti osobama čiji se podaci obrađuju kako bi im se omogućilo da ostvare svoja prava, a posebno pravo na brisanje podataka, države članice obavješćuju osobe čiji se podaci obrađuju o razdoblju dostupnosti određenom za osobne podatke pohranjene u registrima nesolventnosti.

Članak 80.

Odgovornosti Komisije u vezi s obradom osobnih podataka

1. Komisija ispunjava dužnosti regulatora u skladu s člankom 2. točkom (d) Uredbe (EZ) br. 45/2001 u skladu sa svojim odgovarajućim odgovornostima utvrđenim u ovom članku.

2. Komisija definira potrebne politike i primjenjuje potrebna tehnička rješenja kako bi ispunila svoje obveze u okviru funkcije regulatora.

3. Komisija provodi tehničke mjere potrebne kako bi se osigurala sigurnost osobnih podataka u prijenosu, a posebno povjerljivost i cjelovitost svakog prijenosa na i s europskog portala e-pravosuđe.

4. Obveze Komisije ne utječu na odgovornosti država članica i drugih tijela za sadržaj i rad međusobno povezanih nacionalnih baza podataka kojima upravljaju.

Članak 81.

Obveze obavješćivanja

Ne dovodeći u pitanje informacije koje je potrebno dati osobama čiji se podaci obrađuju u skladu s člancima 11. i 12. Uredbe (EZ) br. 45/2001, Komisija obavješćuje osobe čiji se podaci obrađuju, objavom putem europskog portala e-pravosuđe, o svojoj ulozi u obradi podataka i namjenama za koje će se ti podaci obrađivati.

▼B

Članak 82.

Pohranjivanje osobnih podataka

Što se tiče informacija iz međusobno povezanih nacionalnih baza podataka, nikakvi osobni podaci o osobama čiji se podaci obrađuju ne pohranjuju se na europskom portalu e-pravosuđe. Svi takvi podaci pohranjuju se u nacionalnim bazama podataka kojima upravljaju države članice ili druga tijela.

Članak 83.

Pristup osobnim podacima putem europskog portala e-pravosuđe

Osobni podaci pohranjeni u nacionalnim registrima nesolventnosti iz članka 24. moraju biti dostupni putem europskog portala e-pravosuđe dok god su dostupni prema nacionalnom pravu.

POGLAVLJE VII.

PRIJELAZNE I ZAVRŠNE ODREDBE

Članak 84.

Vrijeme primjene

▼C1

1. Odredbe ove Uredbe primjenjuju se samo na postupke u slučaju nesolventnosti pokrenute od 26. lipnja 2017. Dužnikove radnje poduzete prije tog datuma ostaju uređene pravom koje se na njih primjenjivalo u vrijeme kada su poduzete.

▼B

2. Neovisno o članku 91. ove Uredbe, Uredba (EZ) br. 1346/2000 nastavlja se primjenjivati na postupke u slučaju nesolventnosti koji su obuhvaćeni područjem primjene te Uredbe, a koji su pokrenuti prije 26. lipnja 2017.

Članak 85.

Odnos prema konvencijama

1. U odnosu na pitanja na koja se odnosi, ova Uredba u odnosima između država članica zamjenjuje konvencije sklopljene između dvije ili više država članica i to posebno:

(a) Konvenciju između Belgije i Francuske o nadležnosti, valjanosti i izvršavanju odluka, arbitražnih odluka i vjerodostojnosti isprava, potpisanu u Parizu 8. srpnja 1899.;

(b) Konvenciju između Belgije i Austrije o stečaju, stečajnim nagodbama i obustavi plaćanja (s Dodatnim protokolom od 13. lipnja 1973.), potpisanu u Bruxellesu 16. srpnja 1969.;

▼B

(c) Konvenciju između Belgije i Nizozemske o teritorijalnoj nadležnosti, stečaju i valjanosti i provedivosti odluka, arbitražnih odluka i vjerodostojnosti isprava, potpisanu u Bruxellesu 28. ožujka 1925.;

(d) Ugovor između Njemačke i Austrije o stečaju i stečajnim nagodbama, potpisan u Beču 25. svibnja 1979.;

(e) Konvenciju između Francuske i Austrije o nadležnosti, priznavanju i izvršavanju odluka o stečaju, potpisanu u Beču 27. veljače 1979.;

(f) Konvenciju između Francuske i Italije o provedivosti odluka u građanskim i trgovačkim predmetima, potpisanu u Rimu 3. lipnja 1930.;

(g) Konvenciju između Italije i Austrije o stečaju i stečajnim nagodbama, potpisanu u Rimu 12. srpnja 1977.;

(h) Konvenciju između Kraljevine Nizozemske i Savezne Republike Njemačke o međusobnom priznavanju i izvršavanju odluka i drugih izvršnih isprava u građanskim i trgovačkim predmetima, potpisanu u Haagu 30. kolovoza 1962.;

(i) Konvenciju između Ujedinjene Kraljevine i Kraljevine Belgije koja propisuje uzajamnu provedivost odluka u građanskim i trgovačkim predmetima, s Protokolom, potpisanu u Bruxellesu 2. svibnja 1934.;

(j) Konvenciju između Danske, Finske, Norveške, Švedske i Islanda o stečaju, potpisanu u Kopenhagenu 7. studenoga 1933.;

(k) Europsku konvenciju o određenim međunarodnim vidovima stečaja, potpisanu u Istanbulu 5. lipnja 1990.;

(l) Konvenciju između Federativne Narodne Republike Jugoslavije i Kraljevine Grčke o uzajamnom priznavanju i izvršenju sudskih odluka, potpisanu u Ateni 18. lipnja 1959.;

(m) Sporazum između Federativne Narodne Republike Jugoslavije i Republike Austrije o uzajamnom priznavanju i izvršenju odluka izabranih sudova i poravnanja zaključenih pred izabranim sudovima u trgovačkim stvarima, potpisan u Beogradu 18. ožujka 1960.;

▼B

(n) Konvenciju između Federativne Narodne Republike Jugoslavije i Republike Italije o uzajamnoj pravosudnoj suradnji u građanskim i upravnim stvarima, potpisanu u Rimu 3. prosinca 1960.;

(o) Sporazum između Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije i Kraljevine Belgije o pravnoj suradnji u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Beogradu 24. rujna 1971.;

(p) Konvenciju između vlada Jugoslavije i Francuske o priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Parizu 18. svibnja 1971.;

(q) Sporazum između Čehoslovačke Socijalističke Republike i Helenske Republike o pravnoj pomoći u građanskim i kaznenim stvarima, potpisan u Ateni 22. listopada 1980., koji je i dalje na snazi između Češke i Grčke;

(r) Sporazum između Čehoslovačke Socijalističke Republike i Republike Cipra o pravnoj pomoći u građanskim i kaznenim stvarima, potpisan u Nikoziji 23. travnja 1982., koji je i dalje na snazi između Češke i Cipra;

(s) Ugovor između Vlade Čehoslovačke Socijalističke Republike i Vlade Republike Francuske o pravnoj pomoći i priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim, obiteljskim i trgovačkim stvarima, potpisan u Parizu 10. svibnja 1984., koji je i dalje na snazi između Češke i Francuske;

(t) Ugovor između Čehoslovačke Socijalističke Republike i Talijanske Republike o pravnoj pomoći u građanskim i kaznenim stvarima, potpisan u Pragu 6. prosinca 1985., koji je i dalje na snazi između Češke i Italije;

(u) Sporazum između Republike Latvije, Republike Estonije i Republike Litve o pravnoj pomoći i pravnim odnosima, potpisan u Tallinnu 11. studenoga 1992.;

(v) Sporazum između Estonije i Poljske o pružanju pravne pomoći i pravnim odnosima u građanskim, radnim i kaznenim stvarima, potpisan u Tallinnu 27. studenoga 1998.;

(w) Sporazum između Republike Litve i Republike Poljske o pravnoj pomoći i pravnim odnosima u građanskim, obiteljskim, radnim i kaznenim stvarima, potpisan u Varšavi 26. siječnja 1993.;

▼B

(x) Konvenciju o pravnoj pomoći u građanskim i kaznenim stvarima između Socijalističke Republike Rumunjske i Helenske Republike te njezin Protokol, potpisanu u Bukureštu 19. listopada 1972.;

(y) Konvenciju o pravnoj pomoći u građanskim i trgovačkim stvarima između Socijalističke Republike Rumunjske i Francuske Republike, potpisanu u Parizu 5. studenoga 1974.;

(z) Sporazum o pravnoj pomoći u građanskim i kaznenim stvarima između Narodne Republike Bugarske i Helenske Republike, potpisan u Ateni 10. travnja 1976.;

(aa) Sporazum o pravnoj pomoći u građanskim i kaznenim stvarima između Narodne Republike Bugarske i Republike Cipra, potpisan u Nikoziji 29. travnja 1983.;

(ab) Sporazum o uzajamnoj pravnoj pomoći u građanskim stvarima između Vlade Narodne Republike Bugarske i Vlade Francuske Republike, potpisan u Sofiji 18. siječnja 1989.;

(ac) Ugovor o sudskoj pomoći u građanskim stvarima između Rumunjske i Češke Republike, potpisan u Bukureštu 11. srpnja 1994.;

(ad) Ugovor o pravnoj pomoći i pravnim odnosima u građanskim stvarima između Rumunjske i Republike Poljske, potpisan u Bukureštu 15. svibnja 1999.

2. Konvencije navedene u stavku 1. i dalje proizvode pravni učinak za postupke pokrenute prije stupanja na snagu Uredbe (EZ) br. 1346/2000.

3. Ova Uredba ne primjenjuje se:

(a) u bilo kojoj državi članici, u onoj mjeri u kojoj je to suprotno obvezama koje u vezi sa stečajem proizlaze iz konvencije koju je ta država članica sklopila s jednom ili više trećih zemalja prije stupanja na snagu Uredbe (EZ) br. 1346/2000;

(b) u Ujedinjenoj Kraljevini Velike Britanije i Sjeverne Irske, u onoj mjeri u kojoj je to suprotno obvezama koje u vezi sa stečajem i likvidacijom nesolventnih društava proizlaze iz dogovora s Commonwealthom koji postoje u vrijeme stupanja na snagu Uredbe (EZ) br. 1346/2000.

▼B

Članak 86.

Informacije o nacionalnom pravu o nesolventnosti i pravu Unije o nesolventnosti

1. Države članice u okviru Europske pravosudne mreže u građanskim i trgovačkim stvarima koja je osnovana Odlukom Vijeća 2001/470/EZ ([1]), s ciljem stavljanja tih informacija na raspolaganje javnosti, pružaju kratak opis svojeg nacionalnog zakonodavstva i postupaka koji se odnose na nesolventnost, posebno na pitanja iz članka 7. stavka 2.

2. Države članice redovito ažuriraju informacije iz stavka 1.

3. Informacije u vezi s ovom Uredbom Komisija čini dostupnima javnosti.

Članak 87.

Uspostava međusobne povezanosti registara

Komisija donosi provedbene akte kojima se uspostavlja međusobna povezanost registara nesolventnosti kako je navedeno u članku 25. Ti provedbeni akti donose se u skladu s postupkom ispitivanja iz članka 89. stavka 3.

Članak 88.

Utvrđivanje i naknadne izmjene standardnih obrazaca

Komisija donosi provedbene akte o utvrđivanju i, prema potrebi, izmjenama obrazaca iz članka 27. stavka 4., članaka 54. i 55. te članka 64. stavka 2. Ti se provedbeni akti donose u skladu sa savjetodavnim postupkom iz članka 89. stavka 2.

Članak 89.

Postupak odbora

1. Komisiji pomaže odbor. Navedeni odbor je odbor u smislu Uredbe (EU) br. 182/2011.

2. Pri upućivanju na ovaj stavak primjenjuje se članak 4. Uredbe (EU) br. 182/2011.

3. Pri upućivanju na ovaj stavak primjenjuje se članak 5. Uredbe (EU) br. 182/2011.

([1]) Odluka Vijeća 2001/470/EZ od 28. svibnja 2001. o uspostavi Europske pravosudne mreže u građanskim i trgovačkim stvarima (SL L 174, 27.6.2001., str. 25.).

▼B

Članak 90.

Klauzula o preispitivanju

1. Najkasnije 27. lipnja 2027., a nakon toga svakih pet godina, Komisija Europskom parlamentu, Vijeću te Europskom gospodarskom i socijalnom odboru podnosi izvješće o primjeni ove Uredbe. Ako je potrebno, uz izvješće se prilaže prijedlog za prilagodbu ove Uredbe.

2. Najkasnije 27. lipnja 2022. Komisija Europskom parlamentu, Vijeću te Europskom gospodarskom i socijalnom odboru podnosi izvješće o primjeni postupka koordinacije skupine. Ako je potrebno, uz izvješće se prilaže prijedlog za prilagodbu ove Uredbe.

3. Najkasnije 1. siječnja 2016. Komisija Europskom parlamentu, Vijeću te Europskom gospodarskom i socijalnom odboru dostavlja studiju o prekograničnim pitanjima u području odgovornosti direktora i oduzimanja prava direktorima.

4. Najkasnije 27. lipnja 2020. Komisija Europskom parlamentu, Vijeću te Europskom gospodarskom i socijalnom odboru dostavlja studiju o pitanju potrage za povoljnijim pravnim položajem dužnika s ciljem zlouporabe.

Članak 91.

Stavljanje izvan snage

Uredba (EZ) br. 1346/2000 stavlja se izvan snage.

Upućivanja na Uredbu stavljenu izvan snage smatraju se upućivanjima na ovu Uredbu i čitaju se u skladu s korelacijskom tablicom navedenom u Prilogu D ovoj Uredbi.

Članak 92.

Stupanje na snagu

Ova Uredba stupa na snagu dvadesetog dana od dana objave u *Službenom listu Europske unije*.

Primjenjuje se od 26. lipnja 2017. s iznimkom:

(a) članka 86., koji se primjenjuje od 26. lipnja 2016.;

(b) članka 24. stavka 1., koji se primjenjuje od 26. lipnja 2018.; i

(c) članka 25., koji se primjenjuje od 26. lipnja 2019.

Ova je Uredba u cijelosti obvezujuća i izravno se primjenjuje u državama članicama u skladu s Ugovorima.

▼B

PRILOG A

Postupci u slučaju nesolventnosti iz članka 2. točke 4.

BELGIQUE/BELGIË

— Het faillissement/La faillite,

— De gerechtelijke reorganisatie door een collectief akkoord/La réorganisation judiciaire par accord collectif,

— De gerechtelijke reorganisatie door een minnelijk akkoord/La réorganisation judiciaire par accord amiable,

— De gerechtelijke reorganisatie door overdracht onder gerechtelijk gezag/La réorganisation judiciaire par transfert sous autorité de justice,

— De collectieve schuldenregeling/Le règlement collectif de dettes,

— De vrijwillige vereffening/La liquidation volontaire,

— De gerechtelijke vereffening/La liquidation judiciaire,

— De voorlopige ontneming van beheer, bepaald in artikel 8 van de faillissementswet/Le dessaisissement provisoire, visé à l'article 8 de la loi sur les faillites,

БЪЛГАРИЯ

— Производство по несъстоятелност,

ČESKÁ REPUBLIKA

— Konkurs,

— Reorganizace,

— Oddlužení,

DEUTSCHLAND

— Das Konkursverfahren,

— Das gerichtliche Vergleichsverfahren,

— Das Gesamtvollstreckungsverfahren,

— Das Insolvenzverfahren,

EESTI

— Pankrotimenetlus,

— Võlgade ümberkujundamise menetlus,

ÉIRE/IRELAND

— Compulsory winding-up by the court,

— Bankruptcy,

▼B

— The administration in bankruptcy of the estate of persons dying insolvent,

— Winding-up in bankruptcy of partnerships,

— Creditors' voluntary winding-up (with confirmation of a court),

— Arrangements under the control of the court which involve the vesting of all or part of the property of the debtor in the Official Assignee for realisation and distribution,

— Examinership,

— Debt Relief Notice,

— Debt Settlement Arrangement,

— Personal Insolvency Arrangement,

ΕΛΛΑΔΑ

— Η πτώχευση,

— Η ειδική εκκαθάριση εν λειτουργία,

— Σχέδιο αναδιοργάνωσης,

— Απλοποιημένη διαδικασία επί πτωχεύσεων μικρού αντικειμένου,

— Διαδικασία Εξυγίανσης,

ESPAÑA

— Concurso,

— Procedimiento de homologación de acuerdos de refinanciación,

— Procedimiento de acuerdos extrajudiciales de pago,

— Procedimiento de negociación pública para la consecución de acuerdos de refinanciación colectivos, acuerdos de refinanciación homologados y propuestas anticipadas de convenio,

FRANCE

— Sauvegarde,

— Sauvegarde accélérée,

— Sauvegarde financière accélérée,

— Redressement judiciaire,

— Liquidation judiciaire,

HRVATSKA

— Stečajni postupak,

ITALIA

— Fallimento,

— Concordato preventivo,

▼B

— Liquidazione coatta amministrativa,

— Amministrazione straordinaria,

— Accordi di ristrutturazione,

— Procedure di composizione della crisi da sovraindebitamento del consumatore (accordo o piano),

— Liquidazione dei beni,

ΚΥΠΡΟΣ

— Υποχρεωτική εκκαθάριση από το Δικαστήριο,

— Εκούσια εκκαθάριση από μέλη,

— Εκούσια εκκαθάριση από πιστωτές

— Εκκαθάριση με την εποπτεία του Δικαστηρίου,

— Διάταγμα Παραλαβής και πτώχευσης κατόπιν Δικαστικού Διατάγματος,

— Διαχείριση της περιουσίας προσώπων που απεβίωσαν αφερέγγυα,

LATVIJA

— Tiesiskās aizsardzības process,

— Juridiskās personas maksātnespējas process,

— Fiziskās personas maksātnespējas process,

LIETUVA

— Įmonės restruktūrizavimo byla,

— Įmonės bankroto byla,

— Įmonės bankroto procesas ne teismo tvarka,

— Fizinio asmens bankroto procesas,

LUXEMBOURG

— Faillite,

— Gestion contrôlée,

— Concordat préventif de faillite (par abandon d'actif),

— Régime spécial de liquidation du notariat,

— Procédure de règlement collectif des dettes dans le cadre du surendettement,

MAGYARORSZÁG

— Csődeljárás,

— Felszámolási eljárás,

▼B

MALTA

— Xoljiment,

— Amministrazzjoni,

— Stralċ volontarju mill-membri jew mill-kredituri,

— Stralċ mill-Qorti,

— Falliment f'każ ta' kummerċjant,

— Proċedura biex kumpanija tirkupra,

NEDERLAND

— Het faillissement,

— De surséance van betaling,

— De schuldsaneringsregeling natuurlijke personen,

ÖSTERREICH

— Das Konkursverfahren (Insolvenzverfahren),

— Das Sanierungsverfahren ohne Eigenverwaltung (Insolvenzverfahren),

— Das Sanierungsverfahren mit Eigenverwaltung (Insolvenzverfahren),

— Das Schuldenregulierungsverfahren,

— Das Abschöpfungsverfahren,

— Das Ausgleichsverfahren,

POLSKA

— Postępowanie naprawcze,

— Upadłość obejmująca likwidację,

— Upadłość z możliwością zawarcia układu,

PORTUGAL

— Processo de insolvência,

— Processo especial de revitalização,

ROMÂNIA

— Procedura insolvenței,

— Reorganizarea judiciară,

— Procedura falimentului,

— Concordatul preventiv,

▼B

SLOVENIJA

— Postopek preventivnega prestrukturiranja,

— Postopek prisilne poravnave,

— Postopek poenostavljene prisilne poravnave,

— Stečajni postopek: stečajni postopek nad pravno osebo, postopek osebnega stečajaand postopek stečaja zapuščine,

SLOVENSKO

— Konkurzné konanie,

— Reštrukturalizačné konanie,

— Oddlženie,

SUOMI/FINLAND

— Konkurssi/konkurs,

— Yrityssaneeraus/företagssanering,

— Yksityishenkilön velkajärjestely/skuldsanering för privatpersoner,

SVERIGE

— Konkurs,

— Företagsrekonstruktion,

— Skuldsanering,

UNITED KINGDOM

— Winding-up by or subject to the supervision of the court,

— Creditors' voluntary winding-up (with confirmation by the court),

— Administration, including appointments made by filing prescribed documents with the court,

— Voluntary arrangements under insolvency legislation,

— Bankruptcy or sequestration.

▼B

PRILOG B

Upravitelji u slučaju nesolventnosti iz članka 2. (točke 5.)

BELGIQUE/BELGIË

— De curator/Le curateur,

— De gedelegeerd rechter/Le juge-délégué,

— De gerechtsmandataris/Le mandataire de justice,

— De schuldbemiddelaar/Le médiateur de dettes,

— De vereffenaar/Le liquidateur,

— De voorlopige bewindvoerder/L'administrateur provisoire,

БЪЛГАРИЯ

— Назначен предварително временен синдик,

— Временен синдик,

— (Постоянен) синдик,

— Служебен синдик,

ČESKÁ REPUBLIKA

— Insolvenční správce,

— Předběžný insolvenční správce,

— Oddělený insolvenční správce,

— Zvláštní insolvenční správce,

— Zástupce insolvenčního správce,

DEUTSCHLAND

— Konkursverwalter,

— Vergleichsverwalter,

— Sachwalter (nach der Vergleichsordnung),

— Verwalter,

— Insolvenzverwalter,

— Sachwalter (nach der Insolvenzordnung),

— Treuhänder,

— Vorläufiger Insolvenzverwalter,

— Vorläufiger Sachwalter,

▼B

EESTI

— Pankrotihaldur,

— Ajutine pankrotihaldur,

— Usaldusisik,

ÉIRE/IRELAND

— Liquidator,

— Official Assignee,

— Trustee in bankruptcy,

— Provisional Liquidator,

— Examiner,

— Personal Insolvency Practitioner,

— Insolvency Service,

ΕΛΛΑΔΑ

— Ο σύνδικος,

— Ο εισηγητής,

— Η επιτροπή των πιστωτών,

— Ο ειδικός εκκαθαριστής,

ESPAÑA

— Administrador concursal,

— Mediador concursal,

FRANCE

— Mandataire judiciaire,

— Liquidateur,

— Administrateur judiciaire,

— Commissaire à l'exécution du plan,

HRVATSKA

— Stečajni upravitelj,

— Privremeni stečajni upravitelj,

— Stečajni povjerenik,

— Povjerenik,

ITALIA

— Curatore,

— Commissario giudiziale,

— Commissario straordinario,

▼B

— Commissario liquidatore,

— Liquidatore giudiziale,

— Professionista nominato dal Tribunale,

— Organismo di composizione della crisi nella procedura di composizione della crisi da sovraindebitamento del consumatore,

— Liquidatore,

ΚΥΠΡΟΣ

— Εκκαθαριστής και Προσωρινός Εκκαθαριστής,

— Επίσημος Παραλήπτης,

— Διαχειριστής της Πτώχευσης,

LATVIJA

— Maksātnespējas procesa administrators,

LIETUVA

— Bankroto administratorius,

— Restruktūrizavimo administratorius,

LUXEMBOURG

— Le curateur,

— Le commissaire,

— Le liquidateur,

— Le conseil de gérance de la section d'assainissement du notariat,

— Le liquidateur dans le cadre du surendettement,

MAGYARORSZÁG

— Vagyonfelügyelő,

— Felszámoló,

MALTA

— Amministratur Proviżorju,

— Riċevitur Uffiċjali,

— Stralċjarju,

— Manager Speċjali,

— Kuraturi f'każ ta' proċeduri ta' falliment,

— Kontrolur Speċjali,

▼B

NEDERLAND

— De curator in het faillissement,

— De bewindvoerder in de surséance van betaling,

— De bewindvoerder in de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen,

ÖSTERREICH

— Masseverwalter,

— Sanierungsverwalter,

— Ausgleichsverwalter,

— Besonderer Verwalter,

— Einstweiliger Verwalter,

— Sachwalter,

— Treuhänder,

— Insolvenzgericht,

— Konkursgericht,

POLSKA

— Syndyk,

— Nadzorca sądowy,

— Zarządca,

PORTUGAL

— Administrador da insolvência,

— Administrador judicial provisório,

ROMÂNIA

— Practician în insolvență,

— Administrator concordatar,

— Administrator judiciar,

— Lichidator judiciar,

SLOVENIJA

— Upravitelj,

SLOVENSKO

— Predbežný správca,

— Správca,

▼B

SUOMI/FINLAND

— Pesänhoitaja/boförvaltare,

— Selvittäjä/utredare,

SVERIGE

— Förvaltare,

— Rekonstruktör,

UNITED KINGDOM

— Liquidator,

— Supervisor of a voluntary arrangement,

— Administrator,

— Official Receiver,

— Trustee,

— Provisional Liquidator,

— Interim Receiver,

— Judicial factor.

▼B

PRILOG C

Uredba stavljena izvan snage s popisom njezinih naknadnih izmjena

Uredba Vijeća (EZ) br. 1346/2000

(SL L 160, 30.6.2000., str. 1.)

Uredba Vijeća (EZ) br. 603/2005

(SL L 100, 20.4.2005., str. 1.)

Uredba Vijeća (EZ) br. 694/2006

(SL L 121, 6.5.2006., str. 1.)

Uredba Vijeća (EZ) br. 1791/2006

(SL L 363, 20.12.2006., str. 1.)

Uredba Vijeća (EZ) br. 681/2007

(SL L 159, 20.6.2007., str. 1.)

Uredba Vijeća (EZ) br. 788/2008

(SL L 213, 8.8.2008., str. 1.)

Provedbena uredba Vijeća (EU) br. 210/2010

(SL L 65, 13.3.2010., str. 1.)

Provedbena uredba Vijeća (EU) br. 583/2011

(SL L 160, 18.6.2011., str. 52.)

Uredba Vijeća (EU) br. 517/2013

(SL L 158, 10.6.2013., str. 1.)

Provedbena uredba Vijeća (EU) br. 663/2014

(SL L 179, 19.6.2014., str. 4.)

Akt o uvjetima pristupanja Češke Republike, Republike Estonije, Republike Cipra, Republike Latvije, Republike Litve, Republike Mađarske, Republike Malte, Republike Poljske, Republike Slovenije i Slovačke Republike i prilagodbama ugovorâ na kojima se temelji Europska unija

(SL L 236, 23.9.2003., str. 33.)

▼B

PRILOG D

Korelacijska tablica

Uredba (EZ) br. 1346/2000	Ova Uredba
Članak 1.	Članak 1.
Članak 2., uvodne riječi	Članak 2., uvodne riječi
Članak 2. točka (a)	Članak 2. točka 4.
Članak 2. točka (b)	Članak 2. točka 5.
Članak 2., točka (c)	—
Članak 2. točka (d)	Članak 2. točka 6.
Članak 2. točka (e)	Članak 2. točka 7.
Članak 2. točka (f)	Članak 2. točka 8.
Članak 2. točka (g), uvodne riječi	Članak 2. točka 9., uvodne riječi
Članak 2. točka (g) prva alineja	Članak 2. točka 9. podtočka vii.
Članak 2. točka (g) druga alineja	Članak 2. točka 9. podtočka iv.
Članak 2. točka (g) treća alineja	Članak 2. točka 9. podtočka viii.
Članak 2. točka (h)	Članak 2. točka 10.
—	Članak 2., točke od 1. do 3. i od 11. do 13.
—	Članak 2., točka 9. podtočke od i. do iii., v., vi.
Članak 3.	Članak 3.
—	Članak 4.
—	Članak 5.
—	Članak 6.
Članak 4.	Članak 7.
Članak 5.	Članak 8.
Članak 6.	Članak 9.
Članak 7.	Članak 10.
Članak 8.	Članak 11. stavak 1.
—	Članak 11. stavak 2.
Članak 9.	Članak 12.

▼B

Uredba (EZ) br. 1346/2000	Ova Uredba
Članak 10.	Članak 13. stavak 1.
—	Članak 13. stavak 2.
Članak 11.	Članak 14.
Članak 12.	Članak 15.
Članak 13. prva alineja	Članak 16. točka (a)
Članak 13. druga alineja	Članak 16. točka (b)
Članak 14. prva alineja	Članak 17. točka (a)
Članak 14. druga alineja	Članak 17. točka (b)
Članak 14. treća alineja	Članak 17. točka (c)
Članak 15.	Članak 18.
Članak 16.	Članak 19.
Članak 17.	Članak 20.
Članak 18.	Članak 21.
Članak 19.	Članak 22.
Članak 20.	Članak 23.
—	Članak 24.
—	Članak 25.
—	Članak 26.
—	Članak 27.
Članak 21. stavak 1.	Članak 28. stavak 2.
Članak 21. stavak 2.	Članak 28. stavak 1.
Članak 22.	Članak 29.
Članak 23.	Članak 30.
Članak 24.	Članak 31.
Članak 25.	Članak 32.
Članak 26.	Članak 33.
Članak 27.	Članak 34.
Članak 28.	Članak 35.
—	Članak 36.
Članak 29.	Članak 37. stavak 1.
—	Članak 37. stavak 2.
—	Članak 38.

▼B

Uredba (EZ) br. 1346/2000	Ova Uredba
—	Članak 39.
Članak 30.	Članak 40.
Članak 31.	Članak 41.
—	Članak 42.
—	Članak 43.
—	Članak 44.
Članak 32.	Članak 45.
Članak 33.	Članak 46.
Članak 34. stavak 1.	Članak 47. stavak 1.
Članak 34. stavak 2.	Članak 47. stavak 2.
Članak 34. stavak 3.	—
—	Članak 48.
Članak 35.	Članak 49.
Članak 36.	Članak 50.
Članak 37.	Članak 51.
Članak 38.	Članak 52.
Članak 39.	Članak 53.
Članak 40.	Članak 54.
Članak 41.	Članak 55.
Članak 42.	—
—	Članak 56.
—	Članak 57.
—	Članak 58.
—	Članak 59.
—	Članak 60.
—	Članak 61.
—	Članak 62.
—	Članak 63.
—	Članak 64.
—	Članak 65.
—	Članak 66.
—	Članak 67.

▼B

Uredba (EZ) br. 1346/2000	Ova Uredba
—	Članak 68.
—	Članak 69.
—	Članak 70.
—	Članak 71.
—	Članak 72.
—	Članak 73.
—	Članak 74.
—	Članak 75.
—	Članak 76.
—	Članak 77.
—	Članak 78.
—	Članak 79.
—	Članak 80.
—	Članak 81.
—	Članak 82.
—	Članak 83.
Članak 43.	Članak 84. stavak 1.
—	Članak 84. stavak 2.
Članak 44.	Članak 85.
—	Članak 86.
Članak 45.	—
—	Članak 87.
—	Članak 88.
—	Članak 89.
Članak 46.	Članak 90. stavak 1.
—	Članak 90. stavci od 2. do 4.
—	Članak 91.
Članak 47.	Članak 92.
Prilog A	Prilog A
Prilog B	—
Prilog C	Prilog B
—	Prilog C
—	Prilog D